

**DŽEK
SLEJD**

**BROJ
95**

ŠEJN

**CENA
200 DINARA**

**EDICIJA
DOK
HOLIDEJ
VANREDAN
BROJ**

KRVOLOK IZ MEKSIKA

★ **SEJN** ★

BROJ 95

DŽEK SLEJD

KRVOLOK IZ MEKSIKA

NIŠRO FORUM-OUR MARKETPRINT

Š E J N
Broj: 95

Glavni i odgovorni urednik:
Slavko DRAGINČIĆ

Urednik:
Zora ĆIRIĆ

Naslov originala:
Jack Slade
BLOODTHIRSTY FROM MEXICO

Recenzija:
Miloš SIMIĆ

Prevod i adaptacija:
Miloš SIMIĆ

Lektor:
Olivera ŠIJACKI

Tehnički urednik:
Lajoš ILES

Naslovna strana:
Ferenc BARAT

Korektori:
Marija BURANJI
Marija KECKEŠ

Štampa: 30. III 1987.

Tržište: 16. IV 1987.

Izdaje i štampa NIŠRO FORUM — OOUR MARKETPRINT, Novi Sad, Vojvode Mišića 1. Glavni i odgovorni urednik: Slavko DRAGINČIĆ. Urednik: Zorka ĆIRIĆ. Naslov originala: Jack Slade — BLOODTHIRSTY FROM MEXICO. Copyright: 1976. by Towe Publications INC, prema ugovoru sa GPA iz Minhena.

Oslobođeno osnovnog poreza na promet, mišljenjem Pokrajinskog sekretarijata za obrazovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine broj: 413-12/79. do 28. II 1979. godine.

Šejn otvori oči. Istog trenutka bio je budan. Oslušnuo je. Do davola, nešto kao da je ipak šušnulo!

Osetio je miris ženskog tela. Devojka pored njega u krevetu spavala je i na njenom licu se još uvek nalazio osmeh. sreće. Proveli su noć zajedno. Lepo, mlado lice bilo je okruženo kratkom kovrdžavom kosom. Beli čaršav kojim se pokrila spao je s njenog tela i Šejnov pogled se zalepio za njene krupne, lepe grudi koje su se podizale i spuštale dok je disala.

Kristina Hartford je bila žena koja kao da je stvorena za ljubav. Taj pametni gazda Sedme brigade dao mu je lep zadatak.

S njegovog lica je nestao osmeh kada su vrata tiho škripnula. Okrenuo se. Ipak, nešto nije bilo u redu. Neki unutrašnji glas ga je opominjao da mu prethodi opasnost.

Istog trenutka je zaboravio da se pored njega nalazi žena raskošnih oblina.

Okrenuo se polako da ne bi šuškao. Neko je sigurno stajao tamo u hodniku!

Njegova ruka je oprezno kliznula gore prema pojasu za revolvere koji je visio iznad njegove glave.

Učinilo mu se da je neko duboko udahnuo vazduh. Tu blizu, u hodniku.

A onda je davo uzeo igru u svoje ruke. Brava sa vrata fjuknu kroz sobu i odbi se od suprotnog zida. Zatim se začuo prasak drveta i vrata su tresnula o zid sobe.

Šejn skoči kao da ga je guja ujela. Istovremeno je gurnuo nogom ženu pored sebe i ona se već sledećeg trenutka našla na podu.

Sevnu plamen na vratima prostorije. Olovo je obasulo krevet na kome su Šejn i devojka još samo nekoliko sekundi pre toga ležali. Komadi pocepanog platna i perje poleteli su u vazduh.

Visoki čovek je već ležao na podu prostorije. Mašio se revolvera. Međutim, ta opasna gvoždurija je bila iskliznula iz futrole kada se bacio na pod.

Tamna prilika na vratima sobe pomerila se napred. Šejn je sada mogao da vidi i lice tog nemilosrdnog ubice. Cev satmarice bila je okrenuta prema njemu.

Nije više bilo vremena za oklevanje. Šejn je bacio svoj pojas za revolvere prema tajanstvenom ubici.

I, pogodio je. Njegov pojas je udarioubicu u ruke, a cev puške je promenila pravac.

Sevnula je vatra. Olovo polete prema tavanu prostorije. Tamo se ubrzo stvorila velika rupa.

Sejn je za trenutak pomislio da je najbolje rešenje ako se baci na čoveka koji se nalazio na vratima!

Međutim, neki unutrašnji glas ga je opomenuo da je davno zakuvao neku drugu čorbu. Opasnost više nije dolazila sa strane gde se nalazio taj čovek. Tu je izgleda i nešto drugo!

Sejn se instinktivno bacio u stranu.

Samo delić sekunde kasnije prasnua pucanj. Delovi stakla poletose kroz vazduh. Jedan komadić je okrznuo Šejnovo lice.

Visoki čovek se okrete na drugu stranu. Razrogačenih očiju gledao je on u veliku rupu na zavesi.

Iza zavesu više nije bilo prozora.

Sejn je primetio čoveka koji je za trenutak zastao na prozoru.

Bio je to trenutak odluke. Skočio je i pritrčao prozoru.

Sve se dogodilo jako brzo.

Prasnua je pucanj. Kristina je kriknula.

Olovo koje je uputio ubica sa prozora pogodilo je čoveka koji je stajao na vratima. Taj tip grubog lica sada je ležao na zemlji. Izgleda da je već bio mrtav čovek.

Sejn oprezno promoli glavu kroz polomljeni prozor. Video je čoveka koji je nestao iza nastrešnice kantine. To je bilo tu, skoro na dohvrat ruke.

Visoki čovek skoči kroz prozor. Našao se na krovu nadstrešnice, koji se povijao pod njegovom težinom.

Skočio je dole i potrčao preko trga.

Nije video kuda je pobegao drugi čovek koji je pucao iz sačmarice. Na trgu ga nije bilo. Dakle, on je morao krenuti levo ili desno od kantine.

Sejn se odluči za desnu stranu. To je bila uska ulica Kale del norte, koja je vodila do korala za goveda i kroz koju je moglo da se stigne do Rio Grande.

Uskoro je ugledao tog čoveka. Pucao je iz revolvera.

Čovek se trgao i posrnuo kada je olovo prohujalo pored njegove glave. Bacio se u stranu i ubrzo nestao iza ugla jedne kuće.

Sejn pojuri za njim. Hteo je tog čoveka da zgrabi za gušu. Živog! Jer, samo tako je taj nitkov mogao da oda tajnu zašto su njih dvojica hteli da ga ubiju.

Možda to ima neke veze s njegovim novim zadatkom koji je dobio od Sedme brigade? Jer, Kristinu Hartford te ubice kao da nisu ni primetili. Znači, nije im uopšte bila važna!

Hteli su da ubiju njega, ali zašto?

Sejn je zastao. Znao je da taj nepoznati čovek ima još jedan metak u svojoj sačmarici. A možda je u međuvremenu stavio i drugo punjenje!

Promolio je glavu iza ugla.

Čovek je skrenuo u sporednu ulicu. Na kraju uskog prolaza nalazio se jedan zid od dasaka. Glomazno telo čoveka nalazila se već gore na zidu.

Sejn izvadi revolver. Nanišanio je dobro. Nameravao je samo da rani tog nitkova.

Ali, ne leži vraže. Tog trenutka prasnu pucanj ore nego što je on pritisnuo obarač.

Čoveka na ogradi kao da je povukla neka džinovska ruka. Čitav oblak prašine se podigao kada je pao na leđa. Više se nije micao.

Šejn je bio zbunjen. Ovako nešto ni u snu nije mogao da sanja. Šta li to treba da znači?

Ko je sada odjednom ubio tog čoveka?

Potrčao je napred. Samo trenutak je zastao ispred upućanog čoveka.

Vinuo se preko ograde i dočekao se na roge.

Osvrnuo se unaokolo. Nigde nije bilo nikoga. Samo su kokoške u njegovoj blizini uplašeno zalepršale krilima i zakodakale.

Ipak! Ovde se nešto dogodilo. Sačmarica sa skraćenom cevi nalazila se nekoliko jardi od drvene ograde. Iz jedne cevi se još pušilo.

Šejn se sagnuo. Da li je to ona ista gvoždurija koja je trebala njega da pošalje na onaj svet?

Zagledao je bolje. Obe cevi su bile prazne. Šejn je izvadio prazne čaure.

Njegove oštre oči brzo su preletele preko dvorišta u kome se našao.

Odmah je primetio da su se vrata na štali skoro neprimetno polako zatvorila.

Dotrčao je do štale i gurnuo nogom vrata.

Samo sekundu kasnije iz tamne prostorije prasnu pucanj.

— Ne ulazite ovamo! — začuo se neki ženski glas. — Ubico! U mojim rukama nalazi se revolver i pucaću...

— Ja nisam ubica! — doviknu Šejn. — Gonio sam jednog čoveka!

Za trenutak je nastala tišina. A onda je iz tamne prostorije izronilo neko okruglu lice žene sa crnim očima. U njenoj ruci nalazio se revolver.

Šejn nije dugo oklevao. Jednim munjevitim pokretom svoje desnice on joj je izbacio opasnu pucaljku iz ruke. Zatim je zgrabio i izvukao je iz štale.

Stegla je ruke u pesnice. Branila se žestoko. Ipak, to je bila dečja igra za visokog jahača.

— Znači, vi niste ubica! — viknu ona. Bila je iznenađena.

— Da li ste videli ko je pucao iz sačmarice na čoveka koji je hteo da preskoči drvenu ogradu? — upita Šejn.

Njegov pogled zaustavio se na tesnoj bluzi koja je više otkrivala nego sakrivala ono što se ispod nje nalazi.

Primetio je i ostalo. Uske pantalone, lep vitki stas!

I ona je zbunjeno gledala njega. Šejn je tek tada postao svestan toga da u gužvi nije obukao pantalone i da na sebi ima samo donji veš.

— To je bio neki Meksikanac — odgovori žena. — Bilo je očigledno da je bilo dogovoreno da se tu nađu, jer ubijeni čovek je dobacio sačmaricu ubici.

— Meksikanac je uzeo pušku — nastavila je ona posle nekoliko trenutaka — i, zatim je pucao. Kako se ubijeni iznenađio! Na njegovom licu se ogledao strah.

Međutim, Šejnu nije promaklo to da je nešto skrivala. Možda je i ta njena maska straha na licu bila lažna?

Zabacila je svoju dugu kosu koja joj je dopirala skoro do kukova.

— Ja sam već bila pomislila da je taj čovek hteo da ubije i mene — uzdahnula je ona. — Jer, on me je video i...

— A šta ste vi tražili u to doba ovde? — prekide je Šejn.

Razvukla je lice. Izgleda da je već bila zaboravila mrtvog čoveka. Bilo je sasvim jasno da je ona navikla da joj muškarci mnogo više pažnje poklanjaju nego ovaj visoki gringo u donjem vešu, koji se ponašao tako kao da je ona neka dro-lja.

— Zar vas to interesuje? — upitala je ona zajedljivo.

Šejn ovlaži svoje usne. Izgleda da ova žena nije tako bezazlena kako je on mislio.

— Da li vi poznajete tog Meksikanca, koji je ubio čoveka na ogradi?

Ona je odmahнула glavom.

— Šta vi mislite o meni? — viknu ona ljutito. — Možda smatrate da sam prijateljica tog ubice!

Ogrebla je Šejna za ruku kojom je visoki čovek još uvek držao.

— Sklanjajte svoje šape, ili ću zvati u pomoć.

Šejn je pustio, jer su se svrata susedne kuće pored koje se nalazila štala odjednom otvorila.

Pojavio se neki bradati Meksikanac.

Šejn ga je prepoznao. Zato se nije ni pomerio sa mesta gde se nalazio dok je čovek namrštena lica, sa „vinčesterkom” u rukama koraćao prema njemu.

Ljudi iz okolnih kuća su počeli da se okupljaju. Napravili su polukrug oko Šejna. Svi su u rukama držali puške čije cevi su đavolski opasno bile uperene u Šejna.

Napred je stupio bradati čovek koji je imao dosta veliki trbuh.

— Video sam te još kad si stigao u Matamoros, gringo! — viknu on piskavim glasom. — Znam da nisu hteli da te puste da prođeš preko Rio Grande del Norte, jer takav čovek kao što si ti ostavlja za sobom smrt i pustoš.

Taj bradonja ličio je nekako na šerifa ili nekog drugog predstavnika vlasti. Šejn je morao biti oprezan. U protivnom, ako se suprotstavi, ne piše mu se dobro. Može biti osuđen na najmanje četiri nedelje zatvora.

On je glavom pokazao preko svoga ramena.

— Ritajte senjoritu — rekao je on. — Ona će vam potvrditi da ja nisam pucao.

— A ko je bila ona? — upita debeli Meksikanac.

— Bila! — iznenadio se Šejn.

Šta to treba da znači! Te devojke sa crnom kosom više nije bilo pored njega. Nestao je i njen revolver. Osvrnuo se na sve strane. Ništa! Kao da je u zemlju propala. Hteo je da uđe u štalu i da vidi da li se nije tamo zavukla. Međutim, cev jedne sačmarice ga je odbacila u stranu. Opsovao je i pokušao da prodre pogledom u tamnu štalu.

— Ona je videla kako je neki Meksikanac pucao na tog

čoveka koji sada leži pored ograde! — viknu Šejn besno. — I to je pucao njegovom sačmaricom koju mu je ubijeni čovek dobacio samo nekoliko sekundi ranije!

— Kako to? — upita bradonja. Njegov trbuh je zadrhtao dok je okretao glavu prema ogradi.

Sačmarica je zaista bila tamo.

Šejn je bio ljut kao ris. Osvrnuo se na sve strane. Od te devojkice nije bilo ni traga ni glasa. Sve bi bilo tako jednostavno da ona nije umakla. Neka je davo nosi!

Debeli čovek kao da nije poverovao u ono što mu je ispričao Šejn.

— I ti ne znaš zašto su ti momci sa sačmaricama hteli da te pošalju na onaj svet, gringo? — upita Meksikanac i namršti se.

— Ne znam, sto mu gromova! — odvrati Šejn. — Zato sam i trčao za tim čovekom kako bih od njega saznao kakvog razloga imaju da me ubiju.

— Aha! — reče debeli čovek.

Šejnu je sada bilo jasno da on nije shvatio o čemu se radi.

— Ja ću se sada vratiti nazad u kantinu — reče Šejn. — Nemam nikakve veze s tim nitkovima. A vi potražite Meksikanca koji je upucao čoveka čije telo leži pored drvenog plotu.

— A čovek u vašoj sobi? — upita debeljko.

— Njega je ubio onaj koji sada leži pored drvenog plotu s tom đavolskom sačmaricom.

Debeljko odmahnu glavom i pogladi rukom bradu. Njegove oči postajale su sve manje i manje. Najzad je klimnuo glavom. Šejn je odahnuo kada je primetio da se Meksikanac odlučio da mu poveruje. To sigurno nije bilo zato što mu je Šejn bio simpatičan. Međutim, sigurno je da je visokom čoveku pao kamen sa srca.

— Dobro, gringo! — reče on. — Dajemo ti pet minuta da se izgubiš iz Matamorosa.

Šejn je tek sada pogledao dole. Bio je u donjem vešu.

— Kako bi bilo da tih pet minuta produžimo na jedan sat? — upita on.

Debeli čovek sleže ramenima.

— Slažem se, gringo — promrmlja on. — Ali, upamti jednu stvar, sledeće ubistvo odvešće te u našu kulu. Pa i ti pacovi treba nešto da grickaju, razumeš li me?

Okrenuo se i dao znak svojim ljudima da pođu za njim! Izašli su iz kuće i više se nisu obazirali na Šejna.

Kada su nestali pojavila se neka stara žena. Prebledela je kada je ugledala Šejna u donjem vešu. Brzo je zatvorila vrata za sobom.

Šejn je ušao u štalu. Nadao se da se ta crnokosa đavolice sakrila negde tu i da će je pronaći. Međutim, tada je primetio mala vrata u zadnjem delu štale. Nisu bila zaključana.

Opsovao je tiho kada ih je otvorio. Pred njim se nalazila jedna mala ulica koja je vodila do trga.

Pucnji na prvom spratu kantine probudili su stanovnike grada na granici. Na sve strane stajale su grupe ljudi i pričali su o tome šta se to moglo dogoditi. I ispred kantine se

okupilo njih dosta. Umesto da odstrane ruševine, oni su stajali unaokolo i pričali.

Razgovor je prestao kada je visoki gringo stigao na trg. Šejn je koračao polako. Korak po korak Ljudi su se sklanjali u stranu da bi mu napravili prolaz.

Opsovao je glasno kada je zapeo nogom za otpadak od ruševine.

Negde kao da se čuo prigušeni smeh neke devojke.

Šejn je gurnuo u stranu komade ruševina ispred ulaznih vrata. Pred njim se stvorila cev puške koja je bila uperena u njega. Držao je u rukama vlasnik kantine.

II

Šejn gurnu rukom cev u stranu.

— Nemojte da se uznemiravate, sinjor Valdeze — rekao je on mirno.

Iz očiju malog čoveka sevnule su munje. Lice mu je bilo bledo kao krpa. Bacio je svoju staru pušku na gomilu ruševina.

— Ja sam... video sam čoveka tamo gore — mucao je on. — Iznesite ga napolje! Ja ga neću dodirnuti! Neću!

Šejn se namršti.

— Vi u to vreme spremate doručak za svoje goste, Valdeze — rekao je on tiho. — Morali ste videti tog čoveka dok se penjao uz stepenice sa sačmaricom u rukama.

Mali Meksikanac odmahnu rukama.

— Pretio mi je! — objasni on kreštavim glasom. — Niste valjda od mene očekivali da...

— Prestanite da pričate gluposti, Valdeze! — viknu Šejn. — Budite srećni što se ništa nije dogodilo gospodici Hartford, jer da nije tako morao bih da vam zavrnem šiju. Leš ćete izneti vi! Da li vam je jasno? Ja i mis Hartford ćemo otputovati.

Prošao je pored Meksikanca i uputio se gore uz stepenice. Mirisalo je na barut, mada je kroz otvoreni prozor i kroz hodnik ulazio svež vazduh.

Mrtav čovek je još uvek ležao na podu sa rukama ispruženim napred. Olovo ga je dobro udesilo.

Šejn se osvrnuo unaokolo. Kristinu nije video. Međutim, ubrzo je čuo jecanje.

Prošao je pored kreveta i zatim je primetio. Čučala je na podu sa prekrštenim rukama koje su pokrivale njene oči. Izgovorio je tiho njeno ime.

Prestala je da jeca. Spustila je ruke i okrenula se prema visokom čoveku. Njene plave oči su se raširile.

— Šejne! — prošaputala je ona.

Da li je pomislila da je Šejn poginuo?

Sagnuo se i polako je podigao. Još uvek je bila bez odeće na sebi.

Kada je ugledala mrtvog čoveka počela je da plače. Udarala je Šejna svojim malim pesnicama.

Njegova ruka spustila se blago na njeno lice i ona je prestala da plače. Naslonila je svoju glavu na njegove grudi.

— Sve je prošlo, Kristina — rekao je on. — Nitkovi koji su hteli da me ubiju preselili su se na onaj svet. Poubijali su se između sebe.

Podigla je glavu.

— Jesi li ti upucao onog drugog? — upitala je ona.

— Kakvo besmisleno pitanje! — odvrati Šejn. — Ja nisam upucao ni ovog ovde niti onog tamo u dvorištu. Verovatno je onaj drugi morao da umre da ne bi odao tajnu ko mu je naredio da ubiju mene. Bio je Meksikanac.

— Da li si ga ikad ranije video? — upita Kristina. Oslobodila se iz njegovog zagrljaja. Još uvek je drhtala dok se polako oblačila.

Šejn odmahnu glavom.

— Ne! — reče on. — Jedna mlada žena je videla kako je Meksikanac sačmaricom poslao ubicu na daleki put bez povratka. — Na žalost, ona je uhvatila maglu kad se pojavio debeljko iz policije.

Kristina se trgla kao da je kobra pecnula.

— Kako je izgledala ta mlada žena? — upita ona brzo.

Visoki čovek se osmehnu. Gledao je u njene lepe grudi.

Ona se brzo okrenula na drugu stranu i zakopčala svoju bluzu.

— Šejne! — opomenu ga ona. — Nemoj tako da me gledaš. Bolje bi bilo da mi sada kažeš kako je izgledala ta mlada žena. Nešto mi se čini da bih već unapred mogla da pogodim ko je ta drolja. Duga, crna kosa! Crne oči i izazivački pogled, zar ne?

Šejn je bio iznenađen. Klimnuo je glavom. Ni sam ne bi bolje opisao onu crnokosu zavodnicu, koja je tako iznenada nestala kao da je zemlja progutala.

Kristina Hartford se okrenu brzo prema visokom čoveku. Bila je ljuta kao razdražena prerijska mačka.

— Ej, ti, glupi dečko! — prosikta ona. — Pa ta crnokosa lepotica je upucala čoveka koga si ti hteo da uhvatiš i da od njega saznaš zašto je hteo da te ubije. A ona nema nameru da ubije samo tebe nego i mene!

Šejn je zbunjeno pogledao Kristinu.

— Šta je sad to? — upita on. — Ispričala si mi mnogo. Međutim, nisi pomenula neku lepu Meksikanku, srce. Otkud bih ja znao da ona želi tvoj skalp?

— Tako znači? — viknu devojka. — Ti, dakle, misliš da je ona lepa! Ovog trenutka pokupi svoje stvari i trči da je stigneš! Ali, pazi dobro, ona će ti prerezati grkljan nožem!

— Ne razumem te, Kristina — reče on mirno. — Ti zaboravljaš ko mene ovde vuče za nos. Dobio sam zadatak. Želim da ispunim ono što mi je naredeno. To što si se na tom putu isprečila ti, vrlo mi je prijatno. Svakom muškarcu bi bilo drago da sretne jedno tako lepo stvorenje. Sada razmišljam o tome da li je bolje da ti ponovo predeš preko reke i da sačekaš u Bonsvilu dok ja ne sredim ovo stvar. A onda, ostaje mo ti i ja!

— Bezobrazni čoveče! — viknu ona. Pokušala je da ga ogrebe. Međutim, on je uhvatio za ruke.

— Pusti me! — viknu ona. — Ti, prokleti rogovio, stao

si na njenu stranu! Znala sam to već od prvog trenutka kada sam te ugledala. Čini mi se da ti nisi onaj pravi Šejn. Mora da si tog čoveka negde uz put upucao i sada se predstavljaš kao da si ti on.

Prestala je da govori.

— Hajde, nastavi — rekao je Šejn. — Sve to što si mi ispričala jako je interesantno. Ipak, mislim da je bilo bolje da se obratim Meksikanki i da vidim ko je ona i šta radi. Možda ću od nje moći mnogo više da saznam nego od tebe.

— Odlazi i ne vraćaj se! — viknu ona. — Poslaću telegram u Vašington. Neka pošalju pravog čoveka koji će tebi, varalico, staviti lisice oko ruku!

Šejn podiže obrve. Da li ona zna nešto o Sedmoj brigadi. Obratila se jednom senatoru u Vašingtonu koji je bio nadležan za poslove spoljne politike i taj čovek se sigurno obratio Sedmoj brigadi, jer se pitanje nije moglo rešiti diplomatskim putem sa Meksikom.

Bilo mu je žao Kristine, jer je ona tražila svoga oca koji je negde nestao bez traga i glasa.

Njene tužne oči naterale su Šejna da se zamisli. Da li je ona samo zbog svoga oca krenula s njim u Meksiko? Možda se uputila i zbog zlata koje je potonulo zajedno sa jednim brodom severno od Tampika?

Šejn je polako gurnu natrag. Ugledala je revolver na podu. Međutim, pre nego što je mogla da ga dohvati, opasna gvoždurija se našla u Šejnovoju ruci.

Obišao je oko kreveta i uzeo svoj pojas za revolvere. Počeo je da se oblači.

— Čini mi se da si htela nešto da mi kažeš o toj Meksikanki, Kristina — rekao je on. — Ako je ona bila ta koja je nahuškala te divlje pse da nas ubiju onda će ona to pokušati još jednom. Poslaće ih da nam slome vratove!

— Ti nisi razgovarao s njom? — upita ona.

— Ne znam ni kako se zove! — odvrati Šejn i mahnu rukom. — Ispričala mi je bajku o nekom Meksikancu i kada se policajac pojavio da vidi da li je to tačno ona je nestala. Nije je više bilo.

Šejn je iz njenih očiju video da mu ne veruje.

— Ta devojka se zove Konzuela Hartford — rekla je ona tiho. — To je moja polusestra, momče! I, neka ti je jasno i to da ona mene mrzi isto toliko koliko i ja nju.

III

To može biti zabavno, pomisli Šejn. Pogledao je Kristinu Hartford. Setio se onih trenutaka kada je prvi put sreo. Bilo je to u Laredu. Tu je trebalo da se sretne sa čovekom za posredovanje. Umesto njega pojavila se Kristina. Nije bilo nikakve sumnje u to da je nju poslao neko iz Vašingtona!

Šejna je čekao težak zadatak. Trebalo je da otkrije gde se nalazi gomila zlata i da tu negde u Meksiku pronađe čoveka koji je vlasnik tog zlata!

Ona je zavukla svoju kariranu košulju u suknju. Na košulji su ostala tri nezakopčana dugmeta. Video se duboki razdeljak između njenih čvrstih grudi.

Devojka je sada delovala nekako hladno. U njenim očima više nije bilo ni traga od one veselosti koja je prosto bila razoružala Šejna. Izgleda da je susret s njenom polusestrom nešto izmenio!

Kada, bi samo poverovala da ja s tom nevaljalicom nisam imao nikakve veze, pomisli Šejn.

— Šta sada nameravaš? — upitala je ona.

Šejn podiže obrve: Proverio je kako revolver stoji u futrolji. Zatim je prišao ormaru i uzeo svoje stvari.

— Pomislio sam da su se naši putevi razišli — reče on.

Ona je obišla oko kreveta. Izbegavala je da pogleda mrtvog čoveka.

— Idemo! — reče ona grubim glasom. — Pozliće mi ako moram još jednom da pogledam tog čoveka.

Šejn je klimnuo glavom. Sačekao je dok je ona izašla u hodnik i krenuo za njom.

Sišli su niz stepenice u kantinu.

— Odlazim iz Matamorosa — rekao joj je on. — Policija ne želi da ja ostanem duže u ovom lepom mestu.

Njene misli kao da su odlutale na neku drugu stranu. Odjednom je stala.

— Šejne! — prošaputa ona. — Da li možeš da se zakuneš da više nikad nećeš imati ništa sa Konzuelom?

Visoki čovek se isceri.

— A ko meni garantuje da si baš ti ona koja je dobra, a ona da je zla? — upita on.

Ona ljutito odmahnu rukom. — Oh, vi! Da se zakunem? Uvredio si me. Kada mi se ukaže prilika napuniću te olovom do guše. Budi siguran u to!

Šejn protrlja rukom čelo.

— Izgleda da je mnogo bolje da sam ostao pored tvoje sestre — rekao je on ljutito. — Ti si neiskrena.

Njen pogled ga je presekao. Nije rekla ništa.

Prišli su malom Meksikancu koji je stajao iza šanka.

— Mislim da bi najbolje bilo da ne platim — viknu Šejn. — Međutim, ne želim da se svađam sa onim debeljkom iz policije.

Stavio je nekoliko pezosa na sto.

Kristina Hartford ga je čekala na ulici. Tu se već bila okupila velika gomila radoznalih ljudi.

Neki mladić je podigao ruku uvis.

— To je on, ljudi! — viknu on. — Upucao je njih dvanaestoricu!

Šejn je gledao mladića. Taj dečko je izgleda već napunio gaće od straha.

Šejn je uhvatio Kristinu za ruku i povukao je za sobom.

— Nemoj biti grub! — prosikta ona. — Nisam ti uopšte rekla da ću poći s tobom.

On je stao.

— Sada me dobro slušaj, Kristina! — viknu on ljutito. — Dobio sam zadatak da pronađem tvoga oca i zlato. Ako bu-

deš tako nevaljala ja ću dalje tražiti samo zlato, a ti idi i traži svog oca. Da li si me razumela?

Ona se isprsilala.

Šejn ispusti njenu ruku. Krenuo je dalje. Ona kao da mu više nije bila važna. Mislio je na Brajana Hartforda, čiji je brod potonuo tamo negde pored obale u blizini Tampika. Najpre se pomislilo da je nestao zajedno sa svojim brodom. Međutim, iznenada se saznalo da je on ostao živ i da se negde izgubio.

Vlada u Vašingtonu izgleda da je htela po svaku cenu da vrati zlato koje je bilo poslato u Meksiko.

Šejnu nije bilo jasno zašto se posebna pažnja poklanja tom zlatu. Dobro, radilo se o sumi u iznosu od dvesto hiljada dolara. Međutim, Vašingtonu to ne znači skoro ništa.

Kristina Hartford se ponovo našla pored njega.

— Dobro! — viknu ona. — Samo se ti poigravaj sa mnom! Takvi ste vi muškarci. Najpre se potrudite da ženu odvučete u krevet i mislite da posle toga možete da radite s njom što god vam srce želi!

Šejn je izveo svoga mrkova iz štale i osedlao ga. Kristina je gledala sa strane šta on radi.

— Zar nećeš osedlati svoga konjića? — upitao je on.

Progundala je besno. Međutim, nije ništa rekla. Prišla je kobili i uzela sedlo. Bilo je preteško za nju.

Šejn je pevao neku melodiju dok je zatezao sedlo.

Kristina Hartford je teško disala. Šejn se okrenuo prema njoj.

— Da li si već uradila sve što treba? — upitao je on.

U njenim očima pojavile su se suze. Međutim, stegla je usne i nije ništa odgovorila.

Šejn joj je prišao. Uhvatio je za ramena i okrenuo je prema sebi. Poljubio je. Trgao se kada je osetio kako ga je udarila nogom.

Ipak, polako se smirivala.

— Trebalo bi da ti zarijem nož u srce! — viknu ona. — Ti, prokleti kućkin sine!

— Budi dobra, Kristina! — odvratio on. — Budi sigurna da nadaleko ne bi mogla da nađeš jednog tako dobrog „kućkinog sina” kao što sam ja.

— Znam — reče ona. — Zato sam te i opomenula. Ako se budeš približio Konzueli ja ću ti iskopati ova oka!

Šejn je izveo konje napolje.

— Vas dve mi ne ličite na sestre! — reče on.

Pogledala ga je ljutito.

— Konzuela je kćerka jedne Meksikanke. — viknu ona. — Njena majka je umrla kada se ona rodila i otac je prihvatio kao svoju kćerku. Starija je dve godine od mene. Mi smo mrzele jedna drugu otkako se znamo. Verovatno nije mogla da podnese to što otac više voli mene nego nju.

— I ti misliš da je ona samo zato iznajmila ubice da nas pošalju na onaj svet?

Ona odmahnu glavom.

— Ona zna za zlato — reče Kristina tiho. — Otac je bio

tako šašav da joj je to ispričao pre nego što je krenuo u Tampiko. I, sada ona juri za zlatom kao muva bez glave.

— Da li ona zna gde se nalazi vaš otac?

— Ne verujem — odgovorila je ona. — Jer da zna onda ne bi tako jurila za mnom.

Šejn opsova. Da mu je Kristina ranije kazala ko je Konzuela, on ne bi tako lako dozvolio da ta nevaljalica umakne.

Sada je već kasno. Morao je da misli na ono što se nalazilo pred njim. U Tampiku čeka Bonhem Čendler, čovek koji je trebalo da mu pomogne da se domognu zlata i koji je verovatno kao i on čovek Sedme brigade.

Predeo ispred njih bio je pust i prašnjav. Šejn je vezao maramu preko usta.

Kristina je ličila na šaku jada dok je tako pognuta sedela u sedlu. Valjda će izdržati do Tampika!

Šejn se sve češće osvrtao unazad. Njemu nije promaklo to da se iza njih dizao gust oblak prašine. Možda je to Konzuela Hartford sa iznajmljenim ubicama? Ko zna? Pomislio je na to da sačeka jahače dok ne dođu na domet njegove „vinčesterke“. Međutim, to bi bilo dosta rizično, bez obzira što je mogao da odabere dobar zaklon.

IV

Jarboli brodova u luci Tampika štrčali su prema nebu kao neka nepregledna šuma. Šejn je primetio da tu ima veoma mnogo Amerikanaca. Bili su to tipovi u iznošenim odelima, koji su izgleda ostali ovde još od revolucije Benita Huareza.

On je već bio čuo da je negde u planini Sijera Madre pronadeno zlato. Možda se ti ljudi muvaju unaokolo da bi kupili opremu za kopanje zlata, a potom krenuli tamo gore u brda u potrazi za žutim metalom.

Šejn je stigao do krčme koja se nalazila pored skladišta američkog trgovačkog društva „Junajtid fud“. Ovde su retko navraćali Meksikanci. A i kada dođu, to su oni iz otmenih krugova društva. Međutim, ovde su bili Amerikanci iz najnižih slojeva društva.

Za šankom je Šejn pitao za nekog mister Grejema i ćelavi krčmar mahnu glavom prema jednom stolu u uglu prostorije gde je bilo skoro sasvim mračno.

Tek kada se Šejn našao dva koraka ispred stola ugledao je mršavog starog čoveka koji je bio naslonio glavu na ruke i glasno hrkao. Mirisao je na jeftin viski, a na stolu ispred njega stajala je prazna boca.

Šejn se vratio ponovo do šanka da kupi novo piće. Odmahnuo je glavom kada mu je krčmar ponudio istu bocu koja se nalazila na stolu gde se nalazio Grejem. Izvadio je dolare i pokazao ih ćelavom čoveku. Krčmar se osmehnulo. Uskoro je doneo bocu burbona i stavio je ispred Šejna.

— Još jedan dolar i tvoja je, mister — rekao je on.

Šejn potvrdno klimnu glavom.

Grejem je prestao da hrče čim je osetio miris iz čaše koju je Šejn napunio i stavio je na sto ispred njega.

Podigao je glavu i upola otvorio oči. Drhtavom rukom pokušao je da se domogne čaše. Međutim, Šejn je povukao nazad.

Oči starog čoveka se raširiše. Gledao je zbunjeno u visokog Amerikanca ispred sebe. Njegov jezik je brzo prelazio preko ispucalih usana. Uvelo lice se iscerilo. Bilo mu je jasno da neće moći badava da dobije piće!

— Do đavola, šta želiš od mene? — upita on promuklim glasom. — Da dubim na glavi kako bih dobio piće? Ili, možda, da ti ispričam nešto što ti ne znaš?

— Ti si Grejem, zar ne? — upita Šejn.

Starac klimnu glavom.

— Daj mi tu čašu! — promrmlja on.

Šejn mu pruži piće.

Starac je zgrabio čašu tako požudno da je prosuo skoro polovinu skupe tečnosti. Ostalo je popio odjednom.

Šejn je mislio da će se stari čovek obradovati što je najzad popio dobru kapljicu. Međutim, prevario se. Grejem se namrštitio.

— Ovo ništa ne valja! — viknu on. — Tu ima najviše četrdeset procenata alkohola.

— Pa, to je dobro! — odvrati Šejn. — Od ove kapljice bar ti se neće oči zatvoriti, Grejeme!

— Zovi me Buko, kao i svi ovde — reče stari čovek. Nakrivio je glavu i protrljao čelo. — Hoćeš li da platiš jednu bocu, ali da bude po mom ukusu?

Šejn ustade sa stolice. Otišao je do šanka i kupio novu bocu rakije. Bila je tako jaka da su njom mogle da se potruju sve ribe kada bi se prosula u neku veliku reku. Platio je pola dolara za bocu.

— Buko ne pije ništa drugo, mister — reče krčmar. — Da ste mi rekli da je to za njega...

Šejn odmahnu rukom. Uzeo je čašu koju mu je pružio krčmar i vratio se nazad do Grejemovog stola.

Stari čovek nije gubio vreme. Istrgao je Šejnu bocu iz ruke, izvadio čep zubima, ispljunuo ga na pod i stavio vrh boce na usta. Tečnost je potekla u njegovo grlo.

— Dakle, Buko, šta kažeš? — upitao je Šejn. — Da li si se sada već toliko istreznio da možeš da shvatiš šta te pitam?

Grejem gurnu bocu u stranu. Pogledao je u visokog Amerikanca i namrštitio se.

— Ti si mi platio bocu pića, mister — promrmlja on. — Međutim, to ne znači da zbog toga možeš da me vrediš!

— Čuo sam da ti znaš gde mogu da nađem Bonhema Čendlera — rekao je Šejn.

Buko Grejem je još uvek držao bocu sa lošom rakijom i ponovo je otpio dobar gutljaj. Počeo je da kašlje.

Šejn se uplašio da će ovaj čovek ispred njega izdahnuti.

Okrenuo se unaokolo. Niko nije obratio pažnju na starog čoveka, koji se gušio od kašlja.

Šejn se sagnuo i udario ga šakom po leđima.

— Mani se toga, sto mu gromova! — viknu Grejem kroz kašalj. — Zar želiš da mi polomiš kosti.

Visoki čovek je ponovo seo. Sačekao je dok se stari Grejem nije povratio. U međuvremenu je ispio čašicu burbona.

Buko Grejem je prestao da kašlje. U tome mu je izgleda dosta pomogao još jedan dobar gutljaj rakije. Možda je to bilo i najbolje sredstvo!

— Čoveče! — dahtao je on. — Pa ti si u stanju da prepadneš nekog!

— Da li Čendlera traži policija? — upita Šejn. — I, zbog čega si se ti toliko uzbudio kada si čuo njegovo ime?

Stari čovek je počeo da se smeje.

— Da ga traži policija! — kazao je on kreštavim glasom. — Pa, to je tačno. Međutim, ovde u zalivu ona nikoga nikada nije uspela da pronade. Mislim policija! Krvoloci su mu za petama. Međutim, najgore od svega je što ga traže svi meksikanski revolveraši i drumski razbojnici.

Šejnove oči se suziše. Krvoloci iz Čapultepeka! Tako su ljudi zvali tajnu policiju predsednika. Mada trenutno nije vladao, i pak, iza svega toga stajao Porfirio Dijaz, general koji je držao sve konce vlasti u svojim rukama.

Ako Dijazova tajna policija traži Bonhema Čendlera onda se ne radi samo o dvesto hiljada dolara. To je Šejnu odmah bilo jasno. Tu se kopra neka krupnija riha ili je u pitanju nešto mnogo važnije. Jer, krvoloke iz Čapultepeka, kako su ih zvali prema letnjoj rezidenciji Porfirija Dijasa, nikada ne bi zainteresovala neka takva sitnica.

— Prosto ne verujem da dosad niko nije pitao tebe gde može da se pronade Čendler?

Buko Grejem podiže glavu. Pogledao je unaokolo. Međutim, u krčmi izgleda nikog nije interesovalo šta taj visoki gringo želi da sazna od njega.

— Hoćeš li već jednom da prestaneš da izgovaraš to ime! — prosikta on ljutito. — Eto, ne znam gde se taj čovek nalazi. I, ko ti je tutnuo buvu u uho da ja to znam?

— Ja sam čovek iz Vašingtona — objasni mu Šejn. — Ovlašćen sam da uklonim s puta one koji ne slušaju!

Da je bio trezan Grejem bi se nasmejao od sveg srca tome kako Šejn nevešto imitira glumca. Ovako, oči starog čoveka se raširiše. Čak je vratio na sto bocu sa pićem koja mu je već bila blizu usana.

— Da li nameravaš da me upucaš ako ne znam da ti odgovorim na pitanje koje si mi postavio? — promrmlja on.

Šejn potvrdno klimnu glavom.

— Krenuše na put bez povratka, stari! — reče on stroгим glasom.

Ispod levog oka starog čoveka kao da se pojavila suza.

— Pogledaj me malo bolje, mister! — rekao je on tiho. — Ja sam samo još jedna olupina od čoveka. Pustite me, do đavola, da svoje poslednje dane u životu...

— Poslednji dan ti je danas, Buko! — prekide ga Šejn.

— A ako te odam...

— Ustaću i nikada više me nećeš videti.

Buko Grejem se namršti. Ponovo je uzeo bocu.

— Kale de Santa Ana. Jedna kuća boje ruže. U zadnjem dvorištu u šupi za kola, tavan sa slamom.

Otpio je dobar gutljaj.

Šejn je uzeo bocu burbona i stavio je ispod ruke. Grejema i krčmara nije ni pogledao.

Napolju je sijalo sunce.

Pomislio je na Kristinu Hartford, koju je ostavio u jednom pristojnom pansionu nedaleko od пристаништа. Pomislio je i na gonioce koji su im stalno bili za petama od granice do Tampika.

Šejn nije mogao da otkrije ko su oni. Možda je to bio samo jedan jedini jahač?

Uvek je neprijatno kad vam se neko nade iza leđa koga ne poznajete.

Šejn se stalno okretao na sve strane, ali nije primetio da ga neko prati.

Kale de Santa Ana bila je ulica koja je vodila prema пристаниštu. Šejnu nije bilo potrebno ni da pita.

Trgao se kada je osetio da ga je neko dodirnuo.

Neka stara žena gledala je u njega molećivo.

— Viski, senjore — reče ona kreštavim glasom.

Šejn pogleda bocu koja se nalazila ispod njegove ruke. Nije dugo razmišljao. Pružio je bocu starici i požurio napred.

Tampiko je bio grad očajnih ljudi. Bar ovde pored пристаниšta.

Šejn je na sve strane video ljude u pocepanim odelima i izgledalo je da ga samo njegov revolver štiti od toga da neka grupa odrpanaca ne nasrne na njega.

Skrenuo je u jednu uzanu, mračnu ulicu Santa Ana! Smrad je zapahnuo njegov nos.

Već izdaleka je ugledao ružičastu kuću i primetio je dvojicu momaka koji su iz nje izašli, osvrnuli su se na sve strane i zatim nestali u suprotnom pravcu od njega.

V

U šupi za kola bilo je tiho.

Šejn je stao pored vrata koja su visila krivo na kukama. Pogledao je dobro kola koja su se nalazila unutra.

Nije bilo nikoga. Jedino je nekoliko kokošaka čučalo na gredi iza njih. Nisu se uplašile. Sedele su mirno i njemu se za trenutak učinilo kao da su to punjene ptice koje ukrašavaju neku prostoriju.

Sačekao je dok se nije uverio da ga niko nije primetio.

Zadnji deo ružičaste kuće nije imao prozore. Postojala su samo jedna vrata. Međutim, bila su zaključana.

Buko Grejem je rekao da tu ima tavana od slame!

Šejn pogleda gore.

Krov od slame pokrivao je dve trećine šupe. Prednja strana ispred Šejna bila je otvorena do samog krova.

Nije bilo merdevina kojima bi se popeo gore. Šejn se okrenuo unaokolo i ipak ih je pronašao pored jednih kola.

Prema otiscima je odmah zaključio da su lestvice upotrebljavane. I to kratko vreme pre nego što ih je pronašao.

Šejn ih je podigao i naslonio ih na tavan od slame.

Držao je revolver u ruci dok se oprezno penjao.

Šejn je brzo nestao gore u slami. Osvrnuo se unaokolo. Nije ništa primetio osim slame.

Znači, ovde bi trebalo da se nalazi Bonhem Čendler? Kako je to moguće? Ko je taj ko je mogao da sazna da će Čendler pomagati Šejnu? Da li taj već zna da se u Tampiku pojavio novi čovek?

Opsovao je tiho. Nije voleo da pipa po mraku.

Opet su mu saopštili samo deo onoga što znaju! Već im je više puta rekao da svaka pogrešna informacija može da ga košta života. Međutim, izgleda da niko nije obraćao pažnju na to.

Puzio je oprezno kroz slamu.

Njegove ruke su odjednom izašle na prazan prostor. Tu više nije bilo slame.

Ugledao je jedan poklopac koji se nalazio nešto niže.

Šejn je dopuzao do njega. Njegova ruka je osetila nešto vlažno i lepljivo.

Krv!

Podigao je poklopac.

Ugledao je samo neku tamnu rupu.

Razmislio je za trenutak, a zatim upalio drvice šibice.

Mali plamen osvetlio je prostoriju. Odmah je ugledao mrtvog čoveka ispod čijeg tela se nalazila lokva krvi.

Oči mrtvog čoveka bile su otvorene. Šejnu se učinilo da se u njima može pročitati strah i bol. Nema sumnje, taj čovek je mučen pre nego što je umro.

Zrnice šibice se ugasilo i Šejn je upalio novo. Ugledao je sveću i zapalio je.

Znači, to je rupa u kojoj je Bonhem Čendler živio!

Šejn je ugledao i ostatke hrane koji su se nalazili u jednom uglu.

Šejnu je odmah bilo jasno da su ti nitkovi prethodno mučili ovog čoveka. U to je bio siguran. Međutim ljudi kao što je on ili Čendler nisu smeli da nose ništa što bi ih odalo.

Za svaki slučaj Šejn je pretražio džepove mrtvog čoveka. Bili su prazni. Ti banditi su mu bili skinuli i čizme. One su se nalazile u ćošku.

Šejn ih je pažljivo zagledao. Iznenadio se kada je video da je don jedne od njih nešto malo podignut. Skoro da se to jedva moglo primetiti. Kao nokat!

Uzeo je čizmu i pokidao don. Čulo se da nešto šuška.

Ubrzo je ugledao neki papirić. Uzeo ga je i stavio ga ispred sveće.

Neka nevešta ruka bila je ispisala nekoliko slova i brojeva.

Šejn je pročitao:

„L. 22,5 GRAD B. d. C. 100 F. B. C.”

Zamislilo se ali nije mogao da odgonetne šta bi ti znaci mogli da znače.

Nije se dugo kolebao. Pročitao je nekoliko puta znake i naučio ih napamet.

Zatim je stavio papirić iznad plamena sveće i on je izгореo.

Ugasio je sveću. Ovde više nije mogao ništa da sazna. Osim toga, mrtvom čoveku nije mogao da pomogne pošto bi sebi navukao na vrat Čendlerove ubice.

Izašao je četvoronoške iz rupe i zatvorio vrata za sobom.

Ali, ne lezi vraže. Negde dole ispod sebe čuo je neko škripanje. Kosa mu se nakostrešila. Izvadio je revolver. Možda su se ubice Čendlera ponovo vratile? Pomislio je na ona dva tipa koji su izašli iz ružičaste kuće kada je skrenuo iz ulice Santa Ane.

Nije se usudio ni da mirdne. I najmanji šum mogao je da ga oda.

Primetio je da se krajevi merdevina pomalo pomeraju. Znači, neko se penjao uz njih.

Šejn podiže revolver. Uperio je cev prema merdevinama.

I, uskoro se baš na tom mestu pojavio neko usko lice. Krupne oči tog čoveka pokušale su da probiju tminu koja se nalazila ispred njih.

Šejnov prst na obaraču se iskrivio. Oslušnuo je da li se još neko penje gore.

Nije čuo ništa. Očigledno da je taj čovek bio sam.

— Šejne! — začuo se prigušeni glas čoveka.

Šejn je za trenutak ćutao. Bilo mu je tako da bi najradije opsovao. Šta to sada treba da znači? Da li je njegov zadatak tajna ili nije? Da li svaki Džim i Džo u Tampiku već znaju da se on nalazi ovde i zašto je došao?

Cev revolvera je još uvek bila uperena u glavu čoveka. Šejn je ustao, sagnuo se i pošao prema njemu.

U očima nepoznatog čoveka nije bilo straha. Čak ni onda kada je u Šejnovoju ruci ugledao revolver.

— Sto mu gromova! — viknu čovek. — Sklonite tu stvarčicu i požurite! Mi moramo da bežimo odavde! Uskoro će se pojaviti Garsija sa svojim ubicama.

Šejn je sada stajao baš ispred njega.

— Bolje bi bilo da mi kažete ko ste vi, zar ne? — upita on besno. — I, zar vas ne interesuje da li sam pronašao Čendlera?

Čovek se nije bojao Šejnovog revolvera. Počeo je da se spušta niz lestvice.

— Poznato mi je da se Čendler nalazi na onom svetu — uzviknu on prigušenim glasom. — Da li ste našli nešto kod njega?

Šejn nije odgovorio ništa.

— Napred! — reče čovek kada je Šejn sišao sa merdevina. — Pođite za mnom!

Izgleda da me dobro poznaje, pomisli Šejn dok je koračao za čovekom koji je utrčao u šupu.

Tog trenutka na malim vratima ružičaste kuće pojavio se otmeno odeveni Meksikanac. Sve je na njemu bilo izvanredno. Čak i puška sa tri kratke cevi kojom bi mogla da se dignu u vazduh cela šupa ako bi se istovremeno opalili meci iz sve tri cevi.

Iza otmenog Meksikanca pojaviše se drugi ljudi. Odmah su se podelili na grupe. Njihova odela bila su jako daleko od toga da bi mogla da se mere sa otmenim čovekom; ali su bila

podnošljiva u odnosu na prosečnog Meksikanca. Jedino su padala u oči njihova gruba lica.

Šejnu je bilo jasno da su to krvoloci iz Čapultepeka. A po izgledu reklo bi se da je taj otmeno odeveni čovek Garsija o kome je govorio čovek na merdevinama.

Polako i oprezno Šejn se povukao nazad u senku štale. Osećao se prilično bedno u odnosu na oružje koje su imali ti nitkovi.

Nekoliko kokošaka je zalepršalo krilima. Šejn je primetio kako čovek sa lestvica nestaje ispod njih. Krenuo je brzo za njim.

Doduše, on nije znao ko je taj čovek, ali u ovom trenutku mu se učinilo da je on manje opasan od nitkova u dvorištu. Već je bio čuo o Dijasovim krvolocima.

Šejn se provukao kroz uzanu rupu na zadnjem zidu šupe i kada je prošao čovek sa uskim licem je ponovo zatvorio rupu.

— Ko ste vi? — upita Šejn.

Čovek razrogači oči. Očigledno je smatrao da je Šejn neko zakeralo.

— Lajmen Aleks! — odvrati on brzo. Povukao je Šejna za rukav i poveo ga za sobom kao neko jogunasto dete.

Morali su da se prebacuju preko nekoliko zidova i da preskaču preko nekoliko ograda.

Šejn se istinski divio kako Lajmen to spretno radi. Mada je bio mršav taj čovek kao da je imao krila.

Lajmen je imao često prilike da se sretne sa nitkovima iz Čapultepeka, kako je Šejnu uzgred ispričao dok su bežali. Znao je kako oni mogu biti uporni. Zato je i nastavio da preskače ograde kada je već bilo jasno da su umakli daleko.

Šejn već nije znao gde se nalaze. Samo tri puta su prešli preko jedne uske ulice, jer su uglavnom trčali preko zadnjih dvorišta i malih bašta.

Lajman je britrčao jednoj kući koja je pre ličila na neki svinjac. Otvorio je drvena vrata.

Neki sladunjav miris zapahnuo je Šejna kada ga je Lajmen poveo kroz neki tamni hodnik. Odmah je znao šta to trebalo da znači.

Opijum!

Šejn ponovo izvadi svoj revolver kada se ispred Lajmena pojavio neki Kinez sa dugačkom pletenicom i naklonio se. Zatim im je brzo prišao.

Čulo se šuštanje vode i zvonki glasovi.

Jedna zavesa je povučena u stranu.

Ušli su u neku prostoriju koja je ličila na one koje je Šejn video u San Francisku. Zidovi su bili pokriveni tapetama od svile. Neobična mala stabla drveća na stubovima unaokolo.

Tri devojke čučale su na podu sa licem okrenutim dole tako da Šejn nije mogao da raspozna kako izgledaju.

Kinez je ponovo nestao.

Lajmen je podigao ruke uvis i udario dlanom o dlan.

Devojke ustadoše brzo. Njihova lica su bila nasmejana.

Dve su prišle Lajmenu i počele da skidaju odeću sa njega, a treća se uputila prema Šejnu.

Na sredini prostorije stajale su tri kade od cinka, a u dve od njih se pušila voda.

Šejn je polako otkopčao svoj pojas sa revolverom. Iscerio se prema Lajmenu.

— Da li ste vi sigurni da nas oni ovde neće pronaći? — upita on.

Lajmen klimnu glavom.

— Jesam — potvrdi on. — Ovde možemo na miru da razgovaramo, Šejne. Devojke ne razumeju nijednu reč na engleskom jeziku, a osim toga poverljive su i ne bi ništa odale.

Doduše, Šejnu nije bilo jasno zašto je taj Lajmen, šaka jada od muškarca, sebi uzeo dve devojke a o njemu se brinula samo jedna. Međutim, nije rekao ništa. Držao je pojas za revolvere u ruci dok je ona skidala odeću sa njega.

Njemu to nije bila prva Kineskinja. Šejn je znao da ceni te njihove nežne ruke. Imao je prilike i ranije da se uveri u to koliko su one vešte.

Pre nego što je ušao u kadu privukao je jednu stolicu i preko njenog naslona stavio pojas sa revolverom.

Lajmen se osmehnuo.

— Vidim da ste jako oprezni, Šejne — reče on.

Šejn se isceri.

— Zato se i nalazim među živim ljudima, Lajmene — kazao je.

— Ponekad se mora imati poverenja u nekog čoveka — promrmlja Lajmen. — Vidite, vi za dlaku niste pali u ruke tih krvoloka, i to samo zato što mi niste verovali.

Šejn podiže obrve.

— Još mi niste rekli šta želite od mene i ko ste vi, Lajmene — reče on. — Siguran sam u to da me niste spasili od Garsije samo zato što imam lepe oči!

Lajmen se namršti.

— Ne pominjite imena, Šejne. Ove devojke ne treba da znaju o kome mi razgovaramo.

— Ali, one su već čule naša imena, Lajmene! — viknu Šejn ljutito.

— Najvažnije je to da ne znaju o čemu razgovaramo — odvrati Lajmen.

Šejn uđe u toplu vodu.

Osetio je male, nežne ruke lepe Kineskinje na svojoj koži i čeka slavu jeza prođe kroz njegovo telo.

I Aleks Lajmen je sada sedeo u vodi. Šejn je primetio da on ne nosi oružje. To nije bilo baš mnogo pametno za čoveka koji se kreće ovde po pristaništu Tampika.

Lajmen je ličio na nekog čoveka koji je sagrađen samo od kostiju i mišića. Šejn je primetio kako je on uštinuo jednu od devojaka. Ona se osmehnula.

Preko Šejnovog lica su stavili topao peškir. On se naslonio nazad. Sada mu je bilo ostalo da se osloni još samo na svoje čulo sluha.

Međutim, ništa nije čuo. Nikakav šum koji bi bio sumnjiv!

Znači, Lajmen ga nije prevario i oni su ovde bili sigurni.

Začulo se šuštanje svile i on je ponovo osetio malu, nežnu ruku Kineskinje.

Devojka nije imala velike grudi, ali su one bile čvrste i on je osetio kako njihovi vrhovi klize niz njegovo telo.

Svuda na svetu postoji nešto lepo, pomisli Šejn. Čak i u ovom ružnom Tampiku.

VI

Šejn je odbio da prihvati lulu sa opijumom. Nije hteo da mu se razum pomuti drogama, jer bi u takvim trenucima neko vrlo lako mogao da ga pošalje na onaj svet. To bi značilo smrtnu opasnost za njega.

Kada je povukao prve dimove iz lule Aleks Lajmen je nastavio da priča. Šejnu je to bilo čudno. Jer, iz iskustva je znao da opijum u takvim slučajevima deluje sasvim suprotno.

— Trebalo je da razgovaram s vama još u Matamorosu — kazao je on. — Međutim, vi ste noć proveli sa mis Hartford u hotelu i kada ste idućeg jutra upucali dvojicu ubica odlučio sam da vas sačekam u Tampiku da bih ovde uspostavio vezu.

— Nisam ja upucao dvojicu ubica! — odvrati Šejn ostrim glasom.

Lajmen sleže ramenima.

— Meni je svejedno — rekao je on. — Ipak, pitao bih vas šta vam je mis Hartford ispričala?

Šejn je nasuo vodu u čašu iz jednog krčaga. Posle kupanja bio je žedan. Dok je pio posmatrao je Lajmena.

— Reći ću vam nešto. Lajmene — kazao je on. — Ja stvarno ništa ne znam. Ja nisam ništa drugo nego jedan revolveraš koga su iznajmili da ude u trag jednom nestalom čoveku i da pronadem zlato u vrednosti od 200 000 dolara koje treba da se nalazi negde ispred obala Tampika na potonulom brodu.

Aleks Lajmen je razvukao svoje usko lice. Iscerio se. Na kako je na oskudnoj svetlosti sada ličio na đavla koji je ova-mo stigao direktno iz pakla. Nedostajali su mu još jedino rogovi.

— Samo revolveraš? — upita on. — Pa dobro, Šejne. Jedva da bih mogao da poverujem u to da ne znate više od toga što ste rekli. Bilo bi opasno da vam pričam više. Vi ste tražili Bonhema Čendlera, koji je bio jedan od najboljih agenata ministarstva rata.

Čendler znači nije bio čovek Sedme brigade?

Šejn je bio iznenađen. Mada mu je još ranije palo na pamet da njegov gazda nikada ne šalje dva čoveka Sedme brigade na isti zadatak.

— Zato su i odabrali Kristinu Hartford — nastavio je Lajmen. Njegov glas je sada bio piskav. Kao da je bio pomalo pospan. Ipak, nastavio je odlučno. — Hteli su da sakriju celu stvar time da je zadatak takav da se radi samo o ličnoj stvari i da treba pronaći zlato i nestalog Brajana Hartforda.

Šejn podiže obrve.

— Nemojte obilazati oko svega kao mačak oko vrele kaše,

Lajmene! — viknu on. — Recite već jednom istinu. Šta se krije iza svega toga?

— Pa, Šejne — odvrati mršavi čovek otegnutim glasom — hteo sam da saznam kakve su vaše namere. Međutim, i pored toga što imam odlične veze u Vašingtonu i to nisam uspeo da saznam. Čak i državni sekretar izgleda da to ne zna. Mister Evarts je rekao nešto slično kao i vi, Šejne. Samo je reč revolveraš zvučala mnogo otmenije nego kada ste je vi izgovorili.

Šejn klimnu glavom. Bio je zadovoljan. Znači Lajmen nije znao da postoji Sedma brigada!

— Sve je tačno što ste rekli, Lajmene — reče on mirno. — Ja se nadam da ću pronaći zlato i da ću ući u trag Braganju Hartfordu. Naravno, otkriću gde se nalazi, živ ili mrtav.

Lajmenove oči su se suzile u uske proreze.

— Da li ste nešto pronašli kod Čendlera? — upita on brzo. — Još uvek mi niste odgovorili na to pitanje.

Šejn se isceri.

— Zasad to ostavimo po strani, Lajmene — reče on veselo. — Sada znate ko sam ja i kakve su moje namere. Sada ste vi na redu. Ko ste vi i kakve veze imate sa zlatom na Hartfordovom brodu?

Aleks Lajmen opsova. Izvadio je lulu sa opijumom iz usta. Pokušavao je da se pribere i da njegova glava ostane bistra. Medao je Šejna.

— Ja sam iz ambasade u Meksiko Sitiju — reče on posle izvesnog vremena. — Kao što verovatno znate mi sada ponovo imamo odnose sa Meksikom. Pošto je jedno vreme izgledalo da Dijas želi da uguši američke firme stvorila se jedna grupa zainteresovanih ljudi, koja je htela da preduzme nešto protiv njega. Zlato je bilo namenjeno za to. Ko je trebalo da ga primi sada nije važno. Otkako je Dijasova marioneta Gonzales predsednik sve se izmenilo. Izgleda da je Dijas uvideo da su njemu potrebni američki trustovi da bi industrijalizovao zemlju. Sreća je što je Hartfordov brod potonuo u buri ispred Tampika.

Šejnove oči su se suzile. Razmišljao je.

— Zlatom se ništa ne može dokazati — reče on zamišljeno. — Vi se, znači, za ovaj slučaj interesujete iz drugih razloga. Da možda ne postoji neki kompromitujući materijal koji će se pojaviti zajedno sa zlatom i koji će baciti sumnju ne samo na američke firme nego i na vladu Sjedinjenih Država?

Aleks Lajmen klimnu glavom.

— Vidim da ste bistra glava, Šejne — reče on. — Pošto ste Amerikanac, znate šta se od vas očekuje. Ako nađete zlato vi po svaku cenu morate sprečiti da takvi papiri padnu u ruke Meksikanaca! Jer, to bi opteretilo odnose između dve zemlje.

— To što sam ja građanin Sjedinjenih Država mene ne obavezuje da prikrivam ništa! — reče Šejn hladno. — Džentlmenima u Vašingtonu mora biti jasno da oni nisu Amerika nego da treba da služe toj zemlji. Za njeno dobro, a ne samo u svoju korist!

Aleks Lajmen odmahnu glavom. U njegovim sitnim, tamnim očima pojavio se izraz tuge.

— Vi na sve to gledate nekako drukčije — promrmlja on. — Naravno, bilo je grešaka. Međutim, ne treba bacati blato na dobro ime Amerike.

Šejn ustade. Morao je da stoji pognut, jer je tavanica bila niska.

— Ako nađem neke papire pored zlata, ja ću ih pocepati i baciću ih u more — reče on odlučnim glasom. — Znači, zlato je Hartfordovo? Ili, američke firme žele da ga vrate? Ako je tako onda ću im ga vratiti preko Meksičke vlade, ali ću da uzmem svoju nagradu.

Lajmen odmahnu glavom.

— Što se mene tiče možete zadržati sve! — reče on. — Jedino su papiri važni. Donesite ih meni. Želim da ih ja lično uništim.

Šejn nakrivi glavu. Pomislio je na to da bi Lajmen s njima mogao da ucenjuje nekog! Ne, ovaj čovek neće dobiti papire od njega. Za nevolju on će moći da tvrdi da nije bilo nikakvih papira.

Dodirnuo je rukom obod svoga šešira koji je već bio stavio na glavu.

— Vi ćete me sigurno lako naći ako vam budem potreban ili ako želite nešto da saznate — kazao je on.

Lajmen je klimnuo glavom. Međutim, nije rekao ništa.

Šejn je po izrazu lica video šta taj čovek misli. I on sam nije bio siguran da je dovoljno iskusan da stane na rep krvolocima iz Čapultepeka i svim ostalim lešinarima koji su pošli u potragu za izgubljenim zlatom. Osim toga svakog trenutka je mogao da se nađe ispred cevi revolvera ili da prema njemu poleti sečivo nekog noža.

VII

Šejn je odmah primetio prema bledom licu debele Meksikanke, koja je bila vlasnica pansiona u koji su se smestili on i Kristina, da nešto nije u redu.

Nije rekao ništa nego joj je samo mahnulo rukom dok je prilazio stepenicama koje su vodile na sprat do soba. Krajikom oka je primetio kako je ona stavila ruku na usta da ne bi kriknula. Ipak, iz njenog grla se čulo krkljanje.

Šejn se nadao da ga gore u Kristininoj sobi nisu čuli.

Stigao je skoro na kraj stepenica kada je ugledao bledu senku na zidu.

Koraćao je dalje kao da nije ništa primetio. Kosa mu se nakostrešila. Da li su to Garsijini ljudi koji su otkrili gde se on nalazi?

Baš tog trenutka kada je stao na poslednju stepenicu ispred njega se isprečila čizma. Sevnulo je iza ugla hodnika!

Vrh čizme bi pogodio Šejna u stomak pa on nije ni murvito reagovao. Njegove ruke zgrabile su nogu tog podmuklog nitkova.

Čovek posrnu.

Šejn je primetio kako on mlatara rukama zajedno sa revolverom u desnoj ruci.

Našao se iznad njega pre nego što je bradati čovek mogao bilo šta da izusti. Isto tako nije se oglasio ni njegov revolver. Sejnova pesnica odsela je na bradatom licu.

Čulo se neko stenjanje. Međutim, to je bio ženski glas! Verovatno iz sobe u kojoj se nalazila Kristina.

Sejn još jednom udari čoveka.

Nitkov se opruži koliko je dug.

Sejn mu uze revolver iz ruke. Stavio ga je sebi u pojas. Požurio je kroz hodnik. Svoj revolver je držao u desnoj ruci.

Vrata sobe u kojoj se nalazila Kristina bila su malo otvorena.

Sejn nije kucao kako je to red da se uradi kada se ulazi u sobu jedne mlade dame. Gurnuo ih je čizmom.

Nešto je lupnulo. Zatim se začuo krik.

Sejn je ugledao široka ramena čoveka koji je u rukama držao Kristininu kariranu košulju. Bar jedan deo platna od tog dela odeće! Ostali deo visio je u ritama preko njenih ramena. Međutim, to nije bilo dovoljno da se pokrije bar jedan deo tela iznad butina, a pogotovu njene bujne grudi.

Čovek je iznenađeno okrenuo glavu nazad. Njegovo rošavo lice je bilo crveno.

Sejn je očekivao da će ugledati Meksikanca. Međutim, to je bio Amerikanac! Ona najgora vrsta gadnih tipova!

Nitkov nije uspeo da shvati ko ga to ometa u ovako prijetnim trenucima, a cev Šejnovog revolvera već ga je udarila u glavu.

Međutim, umesto da posle tako snažnog udarca padne, čovek je samo hrknuo i razrogačio oči.

Sejn je stavio cev revolvera ispod njegove brade. Opreznost nikada nije nikom naškodila!

Istovremeno je koraknuo nazad, jer nije zaboravio krik koji se čuo pre nekoliko trenutaka.

Prasnu pucanj.

Snažni čovek sa rošavim licem posrnu.

Sejn je odmah ugledao rupu na rukavu njegove košulje. Krv je brzo curila iz nje.

Bio je potreban samo jedan korak i Sejn se našao u zaklonu iza tela snažnog čoveka. Cev njegovog revolvera bila je sada okrenuta prema vitkom telu devojke koju je sreo u štali u Matamorosu.

Crne oči su ljutito sevale. Ona je držala u ruci svoj mali revolver. Iz cevi se još pušilo.

Sejn je pogledao. Snažni čovek nije mogao biti upucan, jer je on pogodio njenu desnu šaku i revolver je pao na pod.

— Sada si gotova, puta! — viknu Kristina koja je stajala pored Šejna. U rukama je držala sačmaricu koja je verovatno pripadala snažnom čoveku. Cevi su bile uperene u Konzueta Hartford koja je prebledela.

— Baci revolver, devojko! — reče Sejn.

Poslušala je. Bojala se sačmarice. Izgleda da je znala da njena sestra neće oklevati i da će pucati.

Sejn gurnu čoveka ispred sebe. Naredio mu je da stane pored zida i podigne ruke.

Opipao ga je da se uveri da li ima još neko oružje. I, bio

je u pravu. Osim revolvera našao je još i dva noža. Na jednom od njih nalazile su se tamne mrlje. Verovatno su to bili tragovi njegove poslednje žrtve.

Kristina se bila tako namrštila kao da je zaista bila odlučila da svojoj polusestri izvadi kartu direktno za pakao.

Šejn se okrenuo nazad. Stavio je oružje snažnog čoveka na sto.

— Skloni oružje, Kristina! — viknu on.

Ona je odmahnuła glavom.

— Zar nisi video tog tipa koga je ona poslala da me pošalje na onaj svet? — upita ona besno. — Ona će to pokušati ponovo. Ali, ja joj za to neću pružiti priliku. Ona iz ove sobe neće izaći živa!

Šejn se sagnuo i uzeo Konzuelin mali revolver. Bacio ga je na sto i izašao iz prostorije.

Ubrzo se vratio. Vukao je za sobom onesvešćenog čoveka iz hodnika. Ostavio ga je da leži pored vrata.

— I, šta je sada? — upita on. — Da li ste se vas dve dogovorile?

— Jesmo! — viknu Kristina. — Ja ću nju upucati i time je sve rešeno.

Šejn je gledao Konzuelu. Mala Meksikanka se izgleda oprostila od života. Da je bila na mestu Kristine ona bi sigurno već pucala. Bila je jako bleđa. Ipak, u njenim crnim očima nije bilo straha. Samo su joj usne podrhtavale. Od besa što je njena polusestra nadmudrila!

— Smiri se, Kristina — rekao je Šejn mirno. — Ako pucaš, ovde će nastati pravi pakao. Moramo uhvatiti maglu i nestati što nas noge brže nose. Povešćemo i Konzuelu s nama.

Govorio je oštrim glasom da bi prinudio Kristinu da ne pruža otpor.

— Moj prst je na obaraču! — prosikta Kristina. — Bolje da ona krene na onaj svet nego ja.

Šejn odmahnu rukom.

— Ako budeš pucala moraćeš dalje da tražiš sama, devojko! — opomenu je on.

Međutim, Šejnove reči kao da su odletele u vetar. Ona nije nikako mogla da se pomiri s tim što je Konzuela poslala tog užasnog nitkova, koji je trebalo da je ubije.

Šejnu se učinilo da više ne sme ništa da rizikuje. Skočio je munjevito i odbacio cev puške.

Ona je ipak uspela da povuče okidač.

Prasnu pucanj. Iz cevi je suknula vatra i komadi olova zasuli su tavan prostorije.

Snažni čovek pored zida od straha je kleknuo na kolena. Okrenuo se nazad.

Šejn ga je snažno udario revolverom po glavi.

Ovog puta je uspeo. Snažni čovek je pao na zemlju i oporužio se koliko je dug.

Šejn je istrgao Kristini pušku iz ruke i stavio je pored ostalog oružja na sto. Uhvatio je stolnjak za četiri kraja i prebacio zavežljaj preko ramena.

Gledao je ljutito polusestre.

— Sada ćete krenuti za mnom, sto mu gromova! — viknu on. — Ili više volite da padnete u ruke tim krvolocima Garsije?

Kristina izgleda nije shvatila o čemu on govori, ali se zato Konzuela trglala kao da je neko ošinuo bičem.

On je istrčao u hodnik do stepenica.

Dole je stajala debela vlasnica i otvorenih usta gledala Šejna.

Visoki čovek se iscerio kada su se iza njega pojavile obe devojke. Doduše, one su jedna drugu odmeravale otrovnim pogledima, ali su ga bar poslušale.

Kada su se njih troje našli na ulici debela Meksikanka je počela da vrišti kao da je guja ujela.

Šejn uhvati sestre za ruke i gurnu ih u jednu sporednu ulicu.

Na prozorima kuća pojavila su se lica. Svi su bili radoznali i želeli su da doznaju šta se dogodilo.

Začuo se prodoran zvuk pištaljke nekog policajca.

Šejn se iscerio. Pomislio je na dvojicu Amerikanaca koje je Konzuela najmila. Ti nitkovi će morati da prežive teške trenutke ako padnu u ruke Garsijinim ljudima. Biće mučeni dok ne ispuste dušu.

Šejn podiže obrve. Tu se više ništa nije moglo uraditi. Ta dvojica su se sami uvalili u gađan sos.

VIII

Šejn je bio ljut kao ris. Za trenutak je pomislio da je možda bilo bolje da je u pansionu pustio Kristinu da upuca Konzuelu.

Uhvatio je malu Meksikanku za bluzu i privukao je sebi. Gledao je ljutito u njene prkosne crne oči.

— Ti si jedna nevaljalica! — viknu on. — Znaš li ti da je Bonhem Čendler bio jedini čovek osim tvoga oca, koji je mogao da nam kaže gde je potonuo „GALVESTON”? I, verovatno zna gde se nalazi tvoj otac.

Konzuela nije ni prstom mrdnula. U svakoj drugoj prilici ona bi grebla noktima kao divlja mačka. Međutim, Šejnove reči kao da su je uspavale.

Čovek sa rošavim licem i njegov drug su sigurno ubili Bonhema Čendlera.

Šejn je gurao Konzuelu ispred sebe. Razmišljao je o tome da li da pozove policiju. Međutim, odmahnuo je glavom. Rizik je bio veliki. Osim toga, krivica bi se prebacila na Konzuelu i počeli bi da je traže na sve strane.

Šejn je na kraju grada na obali Rio Panuka našao jednu malu napuštenu ribarsku kolibu i tu se sakrio sa dve devojke.

Tek kasnije one su shvatile da ne znaju gde se njihov otac krije. Pretpostavljale su da se on krije zato što ga traže svi banditi Tampika koji su saznali bilo šta o zlatnom tovaru, koji je potonuo u reci.

Osim krmanoša na „GALVESTONU” samo je još Brajanu Hartfordu uspeo da se spase. Trinaest ljudi se udavilo. Krma-

noša su našli nekoliko dana kasnije u vodi na pristaništu Tampika. Njegova glava bila je napunjena clovom.

— Hoćeš li sada da mi odaš tajnu kako ćemo pronaći vašeg oca? — upita Šejn Konzuelu.

Kristina se namršti.

— Oduvek je bila takva — reče ona. — Najpre udari, a zatim razmišlja!

— Skрати malo svoj pogani jezik! — prosikta Konzuela. — Nisi zaboravila da lažeš. Međutim, otac je u međuvremenu saznao kakva si. Od zlata nećeš dobiti ništa!

Kristina je podigla ruke. Krenula je napred. Međutim, Konzuela se sagnula.

Šejn se namršti.

— Prestanite, sto mu gromova! — grmnu on. — Ako ću- jem još koju reč, ja odlazim! Ležite i spavajte, do đavola!

One su viknule još nekoliko puta jedna na drugu i zatim su se rastavile.

Koliba je imala samo jednu prostoriju. U njoj se nalazio samo jedan ležaj.

Kristina je odmah krenula tamo.

Konzuela je otpratila ljutitim pogledom.

Šejn je izašao napolje. Udahnio je duboko. Pomislio je na Aleksa Lajmena.

Ne, taj mršavi Lajmen sigurno ne čeka da mu zlato uleti u naručje. Sigurno ima u svojim rukama neke adute!

Šejn se iscerio. Tog trenutka se odlučio da sledi Lajmenove tragove.

Pomislio je i na papirić koji je našao u donu Čendlerove čizme. Možda to L na početku znači da on lično treba da pomogne nekome. Da li je Čendler znao da mu je Vašington poslao nekog čoveka u pomoć?

Zadnja slova su verovatno bili inicijali Bonhema Čendlera. „L. 22,5 Grad B. d. C 100 F. B. C.” — promrmlja on tiho.

Možda je to mesto gde je potonuo brod sa zlatom? Svakako da je tu negde istina. 22,5 stepena severne širine!

Međutim, šta onda treba da znače slova B. d. C.? 100 F. moglo je da znači 100 stopa. Samo trideset jardi od obale! Pa to uopšte nije moguće!

Šejn je odbacio tu misao. Imaće sutra dosta vremena da o tome razmisli. Najpre je svakako morao da sazna gde prolazi 22,5 stepen geografske širine.

Vratio se u kolibu.

Kroz mali prozor prodirala je oskudna svetlost zvezda. Šejn je primetio Konzuelu koja je bila napravila sebi ležaj od starih džakova na suprotnoj strani od kreveta. Ležala je okrenuta zidu.

Jedna naga ruka pružila se sa kreveta prema njemu.

Šejn se osvrnuo na sve strane. Nigde nije mogao da vidi nešto čime bi mogao da se pokrije. A noći su ovde bile prilično hladne. Slegao je ramenima i prešao na suprotnu stranu gde se nalazila Kristina. Otkopčao je pojas i skinuo jaknu. Ona podiže pokrivač i on se smesti ispod njega.

Pripila se uz Šejna. Osetio je njene tople grudi i miris

ženskog tela. Njene ruke su krenule na put preko njegovog tela.

Do đavola, pomisli on, neće valjda da traži to kada je njena sestra tu i...

Ipak je htela!

Verovatno i zbog toga što je Konzuela ležala tamo pozadi u uglu prostorije.

Šejnu nikada nije bilo teško da se odrekne opijuma ili alkohola, međutim, kada je u pitanju bila neka vatrena žena tu nikada nije dugo oklevao.

Bio je siguran da Konzuela zna šta se događa ispod pokrivača, ali uskoro više nije razmišljao o tome.

Zabe su napolju kreketale kada je Kristina već čvrsto spavala. Ležaj je bio uzan tako da Šejn nije mogao da se okrene, a da je ne probudi.

Uzeo je jedan od dva pokrivača i polako sišao na pod. Tu je bilo jako tvrdo, ali bar je mogao slobodno da se okreće.

Bio je skoro već zaspao kada je čuo tiho krekkanje.

Zgrabio je svoj pištolj koji se nalazio pored njegove glave. Međutim, vrata se nisu otvorila. Krekkanje se čulo u sobi.

U mraku je ugledao Konzuelu kako puzi prema njemu. Da nije negde našla neki nož kojim hoće da mu prereže grkljan?

— Šejne — prošaputa ona.

On je podigao glavu. Bio je to znak da je čuo.

Stigla je do njega. Njen dah je sada milovao njegovo lice!

— Jako mi je žao, Šejne — reče ona tiho. — Ja sam se nadala da ću kod Čendlera naći nešto što će me odvesti do mog oca. Osećam da se on nalazi u velikoj opasnosti. Da li me razumeš?

— Ti ponekad kupuješ i pogrešne ljude — odvrati Šejn. — Oni nitkovi u Matamorosu umalo nisu ubili mene i Kristinu, a ovi ovde su hladnokrvno zabili Čendleru nož u srce. Ti si kriva isto toliko koliko i oni.

Čutala je izvesno vreme. Njene sočne usne bile su malo otvorene. Njeno lepo lice polako se približavalo njegovom.

Zaboga, pomisli on. Neće valjda i ona...

Kroz njegovu glavu prohujala je misao o Kristininom pret-nji da će ubiti svoju polusestru.

Oslušnuo je. Kristina je ravnomerno disala. Spavala je dubokim snom.

Uskoro je osetio Konzueline sočne usne na svom licu.

IX

Šejn je Grahamu doduše obećao da ga nikada više neće uznemiravati, ali će starac sigurno da mu oprasti kada mu bude kupio bocu rakije.

Više nije imao na sebi svoje američko odelo. Bio ga je ostavio u ribarskoj kolibi.

Nije bio siguran da Kristina preko noći nije primetila da je on bio sa Konzuelom. Nadam se da mali crni đavo neće oda-

ti ništa, pomisli on. I Konzuela je isto tako bila stvorena za ljubav. Doduše, na jedan sasvim drugi način.

Šejn je u kolibi našao jedan džak stare odeće. Pantalone od grubog sukna bile su mu dobre. Odgovarale su. To je bilo dosta čudno kad se uzme u obzir njegova visina. Otrcani pončo je doduše bio prljav, ali to nije padalo u oči u pristaništu Tampika. U svakom slučaju sakrivao je oružje u njegovom pojasu. Tu je bio i stari slamnati šešir I, sada je Šejn ličio na nekog propalog Amerikanca koji se bliži svom kraju života.

Buko Graham nije bio u krčmi na pristaništu.

Neki stari čovek sa jednom nogom ispričao mu je da je Buko juče nestao i da je otišao s nekim čovekom s kojim je prethodno popio nekoliko boca rakije.

Aleks Lajmen, pomisli Šejn. Taj čovek je stvarno znao sve. Možda je taj čovek želeo da stekne njegovo poverenje samo zato da bi Šejna predao Garsijinim ljudima?

Šejn tiho opsova. Starac je već bio nagnuo bocu i pio.

Šejn je hteo da se okrene kada mu je nešto palo na pamet.

— Da li si bio mornar? — upita on čoveka sa jednom nogom.

Čovek ga pogleda. Udario se po drvenoj nozi.

— Šta misliš, odakle mi ovo? — promrmlja on. — Desilo se za vreme bure. Jedna motka zviznula je pored moje glave i otkinula mi nogu. Kao neki nož. Krvario sam kao vepar kada ga kolju, ali voda i ostalo...

— Onda se ti razumeš u plovidbu, zar ne? — prekide ga Šejn.

— Bio sam krmanoš — odvrati stari čovek i otpi dobar gutljaj rakije.

— Vi onda znate na kojoj geografskoj širini se nalazi Tampiko, zar ne? — upita Šejn.

Starac ga pogleda.

— Zašto to želiš da saznaš?

— Tako, kladio sam se sa jednim prijateljem.

— I, šta si ti tvrdio? — upita starac.

— Na 22. stepenu.

— A onaj drugi?

— Na 23. stepenu.

— Ti si u pravu — reče starac. — Ti si bliži.

— A gde se nalazi 23. stepen?

Starac sleže ramenima.

— Negde u visini mesta Bara del Tordo — odvrati on. Otpio je ponovo dobar gutljaj.

Šejn ga je ostavio samog. Setio se nečega. Stari čovek je pomenio ime Sandbank koje se nalazilo na 23. stepenu širine!

B. d. C.

Da to možda nije bilo ime Sandbanka ispred koga „GAL-VEKTON“ leži negde na dnu reke?

Šejn je polako koračao kejom. Zatim je krenuo prema jednoj prodavnici opreme. U tom dućanu sigurno ima geografskih karata sa prikazanom Golfskom strujom!

Meksikanac iza tezge na kojoj se nalazilo mnogo stvari

odmerio je Šejna od glave do pete kada je on zatražio geografsku kartu obale.

— Potrebna mi je zbog pecanja — rekao je Šejn i stavio nekoliko pezosa na sto.

Meksikanac sleže ramenima. Izvukao je jedan veliki papir sa police. Ubrisao je kartu i, ponovo je savio. Zatim je stavio ispred Šejna.

— Evo vam je, senjor — reče on. — Međutim, sa njom nećete mnogo postići.

Šejn je uzeo kartu. Požurio je da se što pre izgubi iz radnje.

U jednoj mirnoj uličici razvio je kartu. Uzbudio se kada je pročitao ime Sandbank, mesta koje se nalazilo severno od Tampika.

Bara de Sijega!

B. d. C.

Time je Čendlerova poruka za njega bila odgonetnuta. Ostala je kao zagonetka da se sazna šta znače onih 100 stopa. Međutim, to će biti jasno kada bude stigao tamo.

Šejn je odjednom uhvatilo dobro raspoloženje. Već je bio pomislio da bez Aleksa Lajmena neće uspeti da otkrije pravi trag. Sada mu taj mršavi čovek više nije bio potreban.

X

— Šta ti tražiš ovde, gringo?

Grubi glas je presekao Šejna kao oštar nož. Okrenuo se brzo nazad. Kartu je stavio iza svojih leđa.

Čovek sa lubenicom i sivim odelom stajao je ispred nje; ga i mahao jednom motkom.

Šejnu je odmah bilo jasno. To je jedan od Garsijinih nitkova.

Polako je ustao. Kartu je spustio iza sebe i kao slučajno stao je na nju.

Preko širokog, grubog lica Meksikanca prešao je osmeh. Bilo je očigledno da mu je zadovoljstvo da muči nekoga.

— Tražio sam nešto da jedem, senjore — reče on na španskom jeziku.

— I nisi našao ništa? — upita nitkov. Njegovo lice se smračilo.

Urastova motka fijuknu kroz vazduh. Njen vrh pogodio je Šejnov trbuh.

On se samo malo trgao.

Oči Meksikanca se suziše u uske prozore. Očigledno je bio očekivao da će se visoki Amerikanac posle udarca naći na zemlji.

— Prokleti gringo! — viknu on. — Zašto nisi ostao tamo gde te je tvoja prokleta majka donela na ovaj svet? Šta sada tražiš ovde u Meksiku?

Šejn je prokuvao od besa. Pogledao je u zadnje dvorište gde su ga ti nitkovi napali. Izgleda da je to bio samo jedan čovek! Ipak, nije želeo da se sukobi sa Garsijinim ljudima.

Hrastova motka fijuknu ponovo kroz vazduh.

Ovog puta Šejn se vešto izmakao i udarac je bio uzaludan. Nitkov se zbog toga jako naljutio.

Šejn je znao da više nema drugog izlaza. Kada je nitkov zamahnuo i po treći put, ispred njega se našla cev njegovog revolvera.

Oči bandita su se razrogačile. Za trenutak je prestao da diše i gledao zbunjeno Šejna.

Šejn je iskoristio povoljnu priliku. Zgrabio je hrastovu motku iz njegovih ruku i tresnuo ga po glavi.

Čovek uzdahnu i pruži se koliko je dug. Lubenica se ot-kotrljala.

Šejn je hteo da se sagne i podigne geografsku kartu. Me-đutim, u tom trenutku je ugledao drugog čoveka koji je pri-lazio sa keja i osvrtao se na sve strane.

Šejn se nagnuo iza bureta za katran.

— Vincente! — doviknuo je čovek sa keja.

Šejn se nije ni mrdnuo.

Čulo se kako čizme škripe preko pločnika. Polako, a za-tim sve brže i brže prilazio je neko.

Šejn proviri iza bureta.

Uplašio se kada je ugledao veliku senku tu negde pored sebe.

Čovek je prodorno kriknuo kada je primetio drugara.

Senka je prošla pored bureta. Šejn je ustao i munjevito udario palicom.

Čovek je jauknuo kao da ga je grom pogodio. Prevrnuo se i pao na leđa na neke sanduke za ribu.

Vincent je još uvek bio u dubokoj nesvesti. Šejn mu je prišao i još jednom ga udario njegovom sopstvenom motkom.

Tako je to, pomisli Šejn. Hteli ste drugog da izudarate, pa neka osetite vi sami kako to izgleda.

Negde se začuo prodorni glas policijske pištaljke.

Bilo je krajnje vreme da se Šejn izgubi sa mesta na ko-me se nalazio.

Samo nekoliko koraka i on se našao pored ugla kuće odakle se išlo na kej.

Pritrčala su tri čoveka. Jedan je upro prst u Šejna. Među-tim, Šejn se izmakao u stranu.

Baš u pravom trenutku, jer jedan od njih je već bio za-mahnuo da ga udari. Bili su to Meksikanci.

Šejn je počeo da se znoji.

Vincent je ustao. Sada je u ruci držao nož sa dugim i ši-rokim sečivom. Videlo se odmah da je bio ljut kao ris.

Čuli su se koraci nitkova koji su se približavali sa keja.

Šejnu je bilo jasno da više nema oklevanja. Njegova mot-ka pogodila je Meksikanca ispod uveta i on je pao kao klada.

Zatim je motka poletela prema Vincentu. Šejn je pogodio čoveka u stomak. On je prostenjao i pao.

Šejn je potrčao kroz dvorište.

Ugledao je drvena vrata jedne prostorije i pomislio da će tu moći da izađe s druge strane. Potrčao je prema njima.

Ubrzo je nešto vruće prohujalo pored njegovog uha i uda-rilo u drvo. Posle toga se čuo i pucanj.

Klekao je, okrenuo se i pucao iz svog revolvera.

Kugle su poletele prema nitkovima, koji su trčali za njim. Okrenuo se i video da su njih dvojica pali na zemlju. Ostala trojica su se povukli u zaklon. Jedan od njih je ponovo du-
nuo u svoju pištaljku.

Šejn je gurnuo nogom drvena vrata i uleteo u tamni pros-
tor.

Odmah mu je bilo jasno da mu je postavljena klopka.

To je bila neka šupa koja nije imala druga vrata kroz
koja se moglo izaći na drugu stranu.

Hteo je da se vrati natrag, ali je čuo zviždanje olova i
morao je da se vrati natrag u prostoriju.

Znači, krvoloci su namirisali krv i verovatno će ga bez
milosti ubiti.

Šejn je pogledao gore.

Sa strane je mogao da vidi plavo nebo.

Nije dugo oklevao. Skočio je na zid i prstima uhvatio ogra-
radu. Povukao je snažno i uskoro je ležao na podu zajedno
sa daskama koje su poletele zajedno s njim.

U šupi je nastao mrak pošto su se vrata zatvorila. Ipak,
olovo je probijalo daske. Neke kugle su đavolski opasno fijuk-
nule pored Šejna. Pravo je čudo kako nije bio pogođen.

On se uspravio prema prozoru. Uspeo je nekako da se
provuče kroz njega.

Pao je na zemlju s druge strane i prevrnuo se.

Iznenadio se kada je video gde se našao. Bila je to jedna
bujna bašta sa vodoskokom.

Krećanje drveta iza njega vratilo ga je u stvarnost. Po-
trčao je preko travnjaka, prošao kroz žbunje i preskočio zid
koji je bio obrastao bršljanom.

Našao se u jednoj uskoj uličici.

Pucnji su se čuli još uvek. Jedna kugla zviznu pored Šej-
nove glave i odbi se od zida.

Na kraju ulice pojavila su se dva tamna lika.

Iz cevi njihovih revolvera suknuo je plamen. Vikali su
da bi dozvali svoji drugare.

Šejn je uputio jedan hitac prema njima i nastavio da
trči uz ulicu. Napunio je ponovo svoj revolver.

Pokušao je da se seti kojim su putem Lajmen i on bežali
ispred Garsijinih krvoloka. Za trenutak je imao utisak da se
sve više udaljava od jazbine za opijum gde bi možda mogao da
se sakrije i bude siguran od ovih nitkova.

Ušao je u jednu još užu ulicu.

Iza njega je nešto pljusnulo. Okrenuo se i ugledao neku
ženu na jednom malom prozoru koja je izgleda prosula vodu
na ulicu.

Prošao je kroz jedan prolaz, a zatim protrčao kroz dvo-
rište, preskočio drvenu ogradu i našao se u jednoj ulici koja
mu je izgledala poznata.

Vika iza njega je prestala. Pao je još jedan pucanj, ali
metak očigledno nije bio namenjen njemu.

Počeo je lakše da diše. Ipak, trčao je još do kraja ulice,
a zatim stao i pogledao unaokolo.

Ugledao je prednji deo kuće za opijum. Nigde nije prime-
tio nijednog Garsijinog čoveka.

Šejn se sagnuo i polako prešao preko malog trga. Ušao je u kuću.

Njegovim očima bilo je potrebno izvesno vreme da se naviknu na polumrak.

Pojavio se neki mali čovek sa dugačkom kikom. To nije bio onaj isti koga je Šejn video prvi put.

— Senjor kupati? — upita on.

Šejn odmahnu glavom.

— Opijum — rekao je on.

Kinez se nakloni.

Odveo je Šejna u jednu drugu sobu.

Šejn je imao utisak da se nalazi u drugoj kući, a ne gde je prvi put bio sa Lajmenom. Jer, nameštaj je bio sasvim drukčiji.

Kinez se ponovo nakloni. Otvorio je jedna vrata i pokazao rukom susednu prostoriju.

Šejn je ušao unutra.

Bio je iznenađen. Našao se u sobi u kojoj se nalazio kineski nameštaj. Skupocene svilene zavese delile su sobu od susedne prostorije.

Šejnu je nešto bilo sumnjivo. Okrenuo se nazad. Međutim, Kineza više nije bilo, a vrata su bila zatvorena. Uzalud je tražio kvaku ili neko dugme. Ništa!

Izvukao je revolver, uzeo kratak zalet i bacio se na vrata. Osetio je bol u ramenu.

Našao se ponovo na podu i pogledao gore u vrata. Bio je zaprepasćen kada je video da se nisu nimalo pomerila. Očigledno su to bila gvozdена vrata.

Opsovao je besno i podigao revolver.

Međutim, kuda da uputi metak? Brave nije bilo.

Neko se tiho smejaо iza njega. Okrenuo se na tu stranu.

Cev njegovog revólvera sada je bila uperena prema jednom otmeno odevenom Meksikancu, koji mu se učinio poznatim.

Odmah mu je bilo jasno gde ga je video. Pored ružičaste kuće gde je u šupi ubijen Bonhem Čendler.

— Garsija! — rekao je on.

Meksikanac se nakloni. Nasmejaо se pakosno. Njegovi uski brkovi su se zatresli.

— Vi me znači poznajete, gringo? — upitao je on na engleskom jeziku. Zvučao je tako kao da ga je naučio na Univerzitetu u Oksfordu. — Da li biste bili tako dobri, pa da mi kažete i vaše ime?

— Šta tražite od mene? — viknu Šejn.

Meksikanac podiže obrve.

— Mrzim to kad se neko ponaša nepristojno, gringo — kazao je on. U njegovom glasu odjednom se pojavila neka ledena hladnoća. On je pucnuо prstima.

Zavese u zadnjem delu prostorije su se otvorile. Pojavili su se ljudi u otrcanim odelima.

— Vaše ime, gringo? — reče Garsija strogo.

— Zovem se Šejn. Da li ste sada mnogo saznali?

Iz očiju otmenog Meksikanca sevnule su munje. Mrdnuо je samo palcem desne ruke.

Jedan čovek mu priđe.

Šejn je odmah primetio da je to Vincent. A video je i to šta on drži u ruci. To je bila geografska karta koju je morao da ostavi iza bureta sa katranom.

U Vincentovim očima ogledala se smrt.

Garsija je razvio kartu na jednom malom stolu. Pogledao je Šejna i rekao tiho:

— Pokažite mi mesto na kome je potnuo „GALVESTON“, senjore Šejne.

Pošto je Šejn ćutao Garsija je mahnuo rukom svojim ljudima.

Vincent je krenuo prvi.

Šejn je dobio udarac u stomak. Nije bio tako jak, ali ipak ga je odbacio do gvozdениh vrata u koja je udario leđima.

Kada je Vincent pokušao da ponovi udarac, Šejn ga je jednim udarcem sa strane oborio na pod.

Šejn je podigao ruke uvis kada su ostali ljudi krenuli prema njemu.

— Dobro, Garsija — reče on.

Prišao je malom stolu pored koga je stajao otmeni Meksikanac. Za trenutak je pomislio na to da gazdu ovih nitkova uzme kao taoca. Ispod ponča je još uvek imao svoj revolver i nož. Međutim, predomislio se. Negde iza zavese sigurno je u njega bila uperena cev revolvera ili puške.

Sagnuo se iznad karte i kažiprstom pokazao jedno mesto koje se nalazilo oko deset milja severno od Tampika.

Garsija se namršti. Očigledno mu nije verovao.

— Kod Altamire? — upita on i odmahnu glavom. — Ti lažeš, gringo. Siguran sam u to.

Sada je već spao veo otmenosti sa njega. Iz očiju Meksikanca sevnule su munje. Bio je ljut kao ris. I, pre nego što je Šejn mogao bilo šta da preduzme Garsija je izvadio kratak bič i njime udario Šejna posred lica.

Šejn je posrnuo unazad. Njegova desna ruka mašila se drške revolvera.

Međutim, tog trenutka prasnu pucanj i olovo je očešalo njegovu kosu iznad levog uha.

Zatim je on sam pucao. Video je kako je kugla za dlaku promašila Garsiju i zabila se u rame jednog čoveka iza njega. Zatim, kao da je nešto eksplodiralo u njegovoj glavi i on nije ni osetio kada je pao na pod.

XI

Buđenje je bilo užasno. U glavi mu je zujalo kao da se nalazi u nekoj košnici sa hiljadu pčela. Bilo mu je jako teško da otvori oči i priseti se gde se nalazi.

Prvo je primetio iscereno lice Vincenta koji se nagnuo iznad njega. Taj nitkov je još uvek mahao hrastovom motkom koja se nalazila u njegovoj levoj ruci.

Šejn je pokušao da ustane sa stolice na kojoj se nalazio. Nije uspeo. Znači, vezali su ga. I to ne samo za ruke, nego i za noge. Mogao je da pokreće jedino glavu.

Nalazio se još uvek u prostoriji u kojoj je razgovarao sa Garsijom. Njega više nije bilo tu. Verovatno je krenuo da sazna šta je Šejn nameravao kada je kod sebe imao tu geografsku kartu.

Razmišljao je o tome kako Garsija zna za ovu kuću opijuma. Možda je ona i za njega bila neka polazna tačka kao i za Lajmena? Da li je taj lukavi Kinez bio toliko dosetljiv da protivničke strane razmesti u razne prostorije svoje kuće?

Šejn je odbacio tu misao. Taj čovek je sigurno znao da bi takve greške vrlo brzo morao da plati glavom.

Ostaje još mogućnost da su Lajmen i Garsija...

Šejna je bolela glava. Pitao se da li bi još nešto moglo da se smisli kada je u pitanju tako zamršena stvar. Ono što je čuo od tih nitkova nije bilo nimalo povoljno za njega. Verovatno neće doživeti sledeći izlazak sunca.

Vincent podiže drvenu motku.

— Sklanjaj tu motku od mene, lešinaru! — viknu Šejn ljutito. — Ili ćeš svašta doživeti kada se budem oslobodio ovih veza, pasji sine!

Vincent se isceri.

— Karlose! — doviknu on. — Dođi ovamo i pogledaj kako frkće ovaj prokleti gringo. On zna da ćemo mu uskoro prerezati grkljan, a još uvek kefće. Ako Garsija nije protiv toga ja bih to kopile premlatio ovom motkom.

Ispred Šejna se pojavio drugi Meksikanac. On je prepoznao Šejna koga je pogodila Vincentova motka ispod uveta gde je ostala jedna velika modrica.

— Ostavi me na miru, Vincente — reče on. — Neće proći ni jedan sat, a on će praviti društvo ribama. Možda bi bilo bolje da mu pre toga izbiješ zube!

— Još me pitaš! — viknu Vincent. — Pogledaj samo njegov šešir. Skoro svi ti pasji sinovi iz Amerike ih imaju na svojim glavama.

Karlos se iscerio. Pokazao je rukom prema štapu koji je u ruci držao Vincent.

— Vi znate kakve sve opasnosti vrebaju jednog stranca u Tampiku, zar ne? — upita on.

Šejn je osetio promaju na svom vratu.

Prema tome kako su Vincent i Karlos razrogačili oči njemu je odmah bilo jasno da je neko otvorio vrata iza njegovih leđa.

Začuo se neki zvonak glas.

— Tražimo senjora Garsiju. Imamo za njega jednu jako važnu vest.

Šejn je imao muke da sakrije iznenađenje. Pa to je bio Konzuelin glas!

Vincentu su oči skoro ispale iz očnih duplji.

Šejn je pomislio na to koliko je Konzuela ostavila nezaokopčanih dugmadi na svojoj bluzi.

— Zovem se Marija Paras — nastavila je Konzuela.

Vrata se zatvoriše.

Šejn tiho opsova. Da li su Konzuela i njen pratilac primetili da gvozdena vrata nemaju bravu?

— Senjor Garsija nije ovde, senjorita. — odgovorio je Vincent.

Njegove zenice su se raširile. Iscerio se prema lepoj ženi. Ustuknuo je korak nazad.

— Ne miči se! — viknu Konzuela.

Šejn je osetio da se neko nalazi iza njega. Do njegovog nosa dopro je miris koji mu je bio poznat. Kristina!

Osetio je da je neko presekao njegove veze.

Uskoro je bio slobodan. Okrenuo je glavu i ugledao Kristinino crveno lice. Poljubio je brzo u obraz.

Konzuela se namrštila.

Šejn je uzeo Kristini nož iz ruke i razdvojio konopce kojim su mu bile vezane ruke i noge.

Krajičkom oka pogledao je Konzuelu.

Sto mu gromova! Samo jedno jedino dugme na njenoj bluzi bilo je zakopčano. Njene čvrste grudi dizale su se i spuštale dok je disala.

Međutim, Karlos i Vincent nisu obraćali pažnju na to. Oni su gledali sačmaricu koju je Konzuela držala u rukama. Oba oroza bila su nategnuta, a njen prst se nalazio na obaraču.

Šejn je za trenutak osetio vrtoglavicu kada je ustao sa stolice. Posrnuo je.

Konzuelin krik ga je opomenuo.

Instinktivno je osetio da će neko da puca na njega.

Bacio se na pod.

Čuo se pucanj, a zatim je zagrmela i sačmarica.

Šejn je bio na kolenima. Ugledao je dva tela koja su ležala na podu. Vincent i Karlos. Stenjali su.

Izgleda da se Konzuela pobrinula o tome da se u njihovim telima nađe polovina olova iz sačmarice. Da nije bilo tako jedan od njih dvojice bi se već nalazio na putu za pakao.

Šejn je ustao. Ponovo je posrnuo. Kristina mu je pomogla da ne padne.

— Ostavi ga! — viknu Konzuela. — Taj prokleti nitkov već može da stoji na nogama. Bolje bi bilo da se pobrineš za oružje dvojice krvoloka, jer bi oni mogli vrlo lako da nam pucaju u leđa.

Šejn se oporavio. Bubnjanje u njegovoj glavi je prestalo.

Prišao je dvojici Meksikanaca koji su ležali na podu. Uzeo im je motke i podigao Vincentov revolver. Bacio ih je u stranu.

— Po drugi put ste imali sreću! — grmnju on ljutito. — Da sam na vašem mestu ja bih krenuo odavde prvim brodom pošto Garsija ne trpi one koji pucaju u prazno i sigurno mu više nećete biti potrebni.

Po njihovim očima je video da je svojim rečima postigao suprotno od onoga što je želeo.

— Nemoj držati govor! — viknu ponovo Konzuela. — Moramo da se izgubimo odavde pre nego što stigne Garsija.

Okrenula se i pogledala u gvozdena vrata.

Šejn je gurnuo Kristinu prema zavesi od svile.

Izgleda da se tamo nalazi neki drugi izlaz iz ove prostorije.

Konzuela je krenula za njima.

Kinez je kriknuo i pobegao kada je ugledao Šejna i dve devojke.

Šejn se osmehnuo Konzueli.

— Zakopčaj svoju bluzu — reče on i isceri se. — Ako se tako pojavimo na trgu narod će nagrnuti i...

Njene crne oči su ga presekle.

Šejn na oskudnoj svetlosti nije mogao da raspozna da li se u njenim crnim očima ogledala mržnja ili strast. Međutim, tog trenutka mu to nije bilo važno. Glavno je bilo da je on umakao krvolicima iz Čapultepeka.

Verovatno se retko ko mogao pohvaliti da je tu uspeo!

Već je razmišljao o tome kako da zahvali Kristini i Konzueli za to što su ga spasile?

Odgovor na to pitanje je bio jednostavan.

XII

Rastali su se odmah pošto su izašli iz kuće za opijum. Sada će Garsiji biti teško da sledi njihove tragove.

Šejnu je bilo drago što su polusestre krenule s njim.

Stigli su do štale za iznajmljivanje konja. Šejn je izveo napolje svoga mrkova.

Zatim je izveo Kristininu omicu i još jednog olinjalog konja za Konzuelu. Životinja je izgledala tako kao da neće izdržati ni trideset milja. Međutim, Šejn nije imao drugog izbora. Debeli Meksikanac verovatno još uvek trlja ruke. Bio je to jedini konj u štali koji se mogao kupiti.

Meksikanac je primetio da Šejn po svaku cenu želi da kupi konja. Za to je i dobio cenu koju je ponudio.

Šejn se približavao kolibi. Bio je oprezan i osvrtao se na sve strane. Sada mu je bilo jasno da ga Garsijini ljudi ne bi pustili da umakne živ ili mrtav.

Ostavio je konje u jednom žbunju pored obale Rio Panuka i prišao kolibi pešice. Ako se negde ovde nalaze Garsijini ljudi, onda je bolje da bude tih.

Vrata kolibe se otvoriše i Konzuela promoli glavu napolje.

Osmehnula se kada je prepoznala Šejna i spustila je cev sačmarice.

Šejn je vrteo glavom. Oduvek nije voleo da vidi oružje u ženskim rukama.

Ušao je u kolibu.

Kristina je sedela na ležaju i pogledala ga radoznalo.

— Da li si doveo konje? — upitala je.

Šejn potvrdno klimnu glavom.

— Odmah ćemo krenuti — reče on. — Pokupite svoje stvari.

— Kuda ćemo? — upita Konzuela koja je stajala pored otvorenih vrata naslonjena na drveni ram. U njenim rukama još uvek se nalazila sačmarica.

Šejn podiže obrve.

— Tamo gde je potonuo „GALVESTON”.

Obe su ga pogledale u isti mah.

— Zar ti to znaš? — upitala je Konzuela. — Zašto nam to nisi rekao ranije, kućkin sine? Trebalo je da te...

Podigla je sačmaricu.

— Sada je mali predah! — rekao je Šejn grubim glasom. — Ja sam ti zahvalan što si me spasla iz kuće za opijum, ali to ne znači da si ti sada preuzela komandu u svoje ruke. Razumeš li me? Ja sam glavni gazda i vi treba da mi zahvalite što sam se odlučio da vas povedem sa sobom!

— Kako znaš gde se nalazi „GALVESTON”? — upita Konzuela ljutito.

— Pre nego što su me nanjušili Garsijini lešinari, ja sam razgovarao sa jednim starim čovekom u pristaništu — reče Šejn.

Skinuo je staro odelo sa sebe i obukao ponovo svoje.

— Ko je bio taj starac — upita Kristina.

Šejn je pogleda. Njegove oči su se suzile. Pomislio je na to da su se dve polusestre pomirile da bi podelile plen!

Ma koliko da im je verovao, ipak nikad se ne zna. Bio je siguran da bi ga one prodale za nekoliko hiljada dolara.

— Zar je to važno? — upita on mirno dok je zakopčavao svoj pojas i stavljao revolver u futrolu. — Ja svakako ne znam da li su podaci tačni, ali treba pokušati. U svakom slučaju mi ne možemo ostati u Tampiku, jer će nam Garsija ubrzo ući u trag.

— To važi za tebe, a ne za nas — odvrati Konzuela hladno.

Šejn se iscerio.

— On će sigurno saznati da ste me vas dve oslobodile.

— Naći ćemo neko objašnjenje — reče Kristina. — Osim toga, ja verujem da će ona dvojica nitkova koje je Konzuela uplašila nestati bez traga i glasa pre nego što ih Garsija napuni olovom.

Šejn se zamislio.

Pogledao je sestre.

Spolja su bile različite. Međutim, možda su u nečemu bile i slične. Imale su srce od kamena.

— Uradite onako kako mislite da je najbolje — reče on. — Ja ću u svakom slučaju odjahati odavde pre nego što se pojavi Garsija.

Nije se bojao sačmarice čiju cev je Konzuela uperila u njega.

— Vaši konji se nalaze tamo u žbunju — rekao je on dok je prolazio pored nje.

— Čekaj, Šejne! — doviknu Kristina iz kolibe. — Ja ću poći s tobom.

Krenule su obe za njim.

Stigli su do mesta gde su se nalazili konji.

Konzuela je opsovala kada je ugledala konja koga treba da jaše.

Šejn odmahnu rukom.

— Dužna si mi četrdeset dolara za tog konja, Konzuela — promrmlja on.

Prešli su preko reke. Pri tom je Konzuela izgubila svoju sačmaricu kada se nagnula u sedlu.

Šejn se osmehnu. Svakako da mu je bilo drago što se to dogodilo. On nije voleo tu pušku. Pogotovu ako se nađe u rukama jedne žene.

XIII

Mesto koje se nalazilo pored obale zvalo se Atahuilpa. To je bilo jedno ribarsko selo, koji je imalo dvadesetak kuća. Bar tako se učinilo Šejnu. Nije bilo ni krčme niti neke kuće u kojoj bi mogli da prenoće.

Sandbenk koji je bio označen na geografskoj karti činio je jednu lagunu ispred obale koja je bila široka oko milju.

Ljudi u gradu, skoro sve same žene deca i starci, gledali su uplašeno visokog Amerikanca i dve devojke koje su koračale pored njega. Odgovorali su samo kada ih je pitala Konzuela.

— Ljudi se nalaze napolju i love ribu — odgovorila je jedna žena.

Šejnu se učinilo da se u njihovim očima ogleda strah. Izgleda da su se žene bojale staranaca!

Podigao je oči prema vodi i ugledao mnogo čamaca koji su se nalazili na istom mestu. Nije mogao da proceni da li su to sve ribari ili ljudi iz sela.

Šejn je povukao Konzuelu u stranu.

— Ovi nam ovde neće ništa odati — promrmlja on. — Jahaćemo dalje pre nego što oni nešto posumnjaju.

Konzuela klimnu glavom. Vinula se ponovo u sedlo starog mrkova, koji je posle tridesetak milja bio još iznenađujuće svež, nastavila je da jaše iza Kristine i Šejna prema severu.

Šejn se jednog trenutka okrenuo prema Konzueli.

— Ti ovde poznaješ ljude mnogo bolje nego ja — rekao je on. — Da li i ti misliš kao i ja, oni se nečega boje, zar ne?

Klimnula je glavom.

— U pravu si — reče ona. — I ja mislim da znam čega se boje.

Šejn i Kristina je pogledaše.

Konzuela je pružila ruku prema moru.

— Čamci su tamo — objasni ona. — Ribari nikada ne love ribu svi na istom mestu. Ili su tu ronioci, ili traže nešto drugo.

Šejn se nije iznenadio. I on je pretpostavljao nešto slično.

— Tamo voda sigurno ne može biti dublja od šezdesetak stopa — reče on zamišljeno. — Zar se onda ne bi mogli videti jarboli „GALVESTONA“?

— Ne — odvratí Konzuela. — Naravno samo u slučaju da brod leži na boku.

— Međutim, u tom slučaju bi bilo jako teško da se prodre u brod, zar ne? — upita Kristina.

Šejn sleže ramenima.

— Jednom roniocu bi to bilo svejedno — promrmlja on.

Već kad je pomenio ime „ronilac“ setio se starog Grejema, koji je nestao zajedno sa Lajmenom. Sto mu gromova! Sada mu je bilo jasno šta se dogodilo u selu.

Lajmen se pojavio sa Grejemom i nagovorio je ljude iz sela da mu pomognu da izvadi neke stvari iz „Galvestona”!

Postavljalo se samo pitanje gde se Lajmen smestio sa Grejemom? Verovatno su mu stanovnici sela stavili na raspolaganje jednu od koliba.

Šejn steže usne. On će to saznati večeras kada se ribari budu vratili.

Jahali su još oko dve milje na sever.

Pronašli su jedno pogodno mesto za logorovanje. Bila je to jedna jaruga okružena žbunjem.

Konje su ostavili na jednom proplanku. Šejn ih je sapeo tako da nisu mogli da pobegnu.

Kristina i Konzuela su pripremile svoje ležajeve. One su pazile jedna na drugu. Verovatno su mislile na prošlu noć koju su provele u kolibi i razmišljale kako da prigrabe visokog čoveka za sebe.

Šejn o tome nije razbijao glavu. On je ove noći imao na umu da uradi nešto drugo.

Aleks Lajmen mu nikako nije izlazio iz pameti. Hteo je da pita tog čoveka šta on ima sa Garsijom.

— Ja ću ostati ovde — reče Šejn kada je noć počela da spušta svoj tamni veo iznad predela. — Sutra će se nešto odlučiti. Saznaćemo da li „GALVESTON” leži ovde na dnu i onome ko ovde roni tražeći zlato objasnićemo kome ono pripada.

— Zlato je moje! — reče Kristina.

— Naše! — viknu Konzuela ljutito. — Ili si već zaboravila naš dogovor?

— Mislila sam da kažem da je naše — odvrati Kristina.

Šejn se povukao. On je hteo do sela da pređe pešice. Bilo je došlo vreme da krene. Sestre su nastavile da se svađaju. On se nadao da neće biti još glasnije. Jer, ako vetar promeni pravac čuće ih čak u selu.

Nameravao je da u selo stigne sa zapada. Pretpostavljao je da su skoro svi stanovnici na obali pošto čekaju čamce. Tako će verovatno moći da priđe kolibama, a da ga niko ne primeti. Kada bi samo znao gde se nalazi Lajmen i Grejem onda bi u mraku lako mogao da ih priklješti.

Aleks Lajmen će verovatno nešto posumnjati kada čuje od žena da se jedan gringo pojavio u Atahuilpi sa dve devojke, a zatim odjahao dalje. Međutim, Šejn je bio siguran da se vrlo lako može obračunati s tim mršavim čovečuljkom.

Čučao je iza jedne kolibe kada su stigli čamci.

Na keju je nastala graja. Ljudi i žene su užurbano trčerali tamo-amo.

Šejn je gledao samo da pronade mršavog Lajmena. Taj čovek se osvrnuo unaokolo i zatim uhvatio Grejema pod ruku. Povukao ga je između koliba.

Nekoliko puta ih je Šejn izgubio iz vida. Ipak, izgleda da je dobro mislio kada je pretpostavio da oni stanuju u jednoj kolibi na kraju sela.

Aleks Lajmen je bio bled. Stalno se osvrtao unaokolo. Kao da se neće bojao.

Šejn se iscerio. Pričekaj momče, pomisli on. Ti ćeš se kuvati u sosu koji si lično pripremio.

Buko Grejem je mahao glavom. Stari čovek je izgleda bio potpuno iscrpljen. Verovatno ne bi mogao da se drži na nogama da ga Lajmen nije pridržavao.

Šejn je vrteo glavom. Terati Grejema da roni je greh. Telo starog čoveka bilo je toliko slabo da je ronjenje predstavljalo za njega pravo samoubistvo.

Nestali su u jednoj kolibi nedaleko od Šejna.

Čuo se Grejemov glas. Tražio je rakiju.

Lajmen je vikao. Pretio je Grejemu da će ga napuniti olovom ako odustane od toga da nastave dalje traganje.

Šejn je morao da se povuče nazad kada su ljudi i žene sela prišli mestu gde se on nalazio. Sakrio se u žbunju na brežuljku. Odatle je mogao da posmatra kolibu u koju su ušli Lajmen i Grejem.

Nije prošlo dugo vremena, a mršavi čovek je izašao iz kolibe. Verovatno je hteo da se uveri da mu ne preči nikakva opasnost. Osvrnuo se na sve strane.

Šejn se isceri. Dobro je uradio što je izbrisao svoje tragove.

Lajmen je išao tamo-amo pored zadnjih koliba sela. Jednog trenutka zagledao se u mesto gde se sakrio Šejn. Međutim, nije ga primetio.

Tek posle pola sata ušao je ponovo u kolibu.

Šejn je mirno zavio sebi cigaretu i zapalio je. Znao je da mora dugo čekati, jer ljudi u ovim južnim krajevima odlaze kasno na spavanje.

Posle izvesnog vremena krenuo je niz brežuljak.

Opsovao je u sebi kada je primetio dve osobe kako ulaze u žbunje.

Uskoro je čuo uzdahe. Izgleda da su to mladić i devojkica, koji su ovde našli mesto da se vole. Valjda neće tu provesti celu noć, pomisli Šejn.

Na njegovu sreću prošlo je samo pola sata, a začuo se prodoran glas neke žene koja je zvala devojkicu.

Ona se brzo obukla i otrčala dole u selo. Mladić je nešto kasnije krenuo istom stazom.

Šejn je sačekao još malo, a zatim se oprezno spustio niz brežuljak.

Kroz selo je odjeknuo piskav glas žene koja je grdila voju kćerku.

Šejn je zastao pored jedne kolibe. Čuo je glasno hicanje. Verovatno je to bio Grejem.

Krenuo je napred.

Lajmen je stajao ispred vrata kolibe. Očigledno je osetio da se Šejn nalazi tu negde blizu.

Senka mršavog čoveka jedva da se videla na belom zidu kolibe. Lajmen je stalno okretao glavu levo i desno.

Šejn je išao polako, skoro nečujno.

Kada je stigao do Lajmena mršavi čovek se munjevito okrenuo na drugu stranu.

Međutim, bilo je već kasno. Šejn je već bio izvadio svoj revolver i naslonio cev na Lajmenovu glavu.

— Samo mirno, Lajmene! — rekao je on. — Neću da čujem ni najmanji glas iz tvojih usta! Budeš li pisnuo nećeš preživeti ovu noć.

Mršavi čovek uzdahnu. Možda je pomislio na to da može da nadmudri Šejna, ali sada mu je bilo jasno da je visoki čovek pametniji od njega.

Klimnuo je glavom i nije pokušao da se brani kada ga je Šejn gurnuo prema vratima kolibe.

— Otvaraj! — reče Šejn tiho.

Lajmen je otvorio vrata i ušao unutra.

Grejem je hrkao. Mirisalo je na jeftinu rakiju.

— Imate li neku lampu? — upita Šejn.

— Imamo sveću — odgovori Lajmen tiho. Po njegovom glasu se moglo poznati da se jako uplašio. Da li je znao da je Garsija uhvatio Šejna i sada mu je bilo čudno što ga ovde vidi?

— Upalite je, Lajmene! — naredi Šejn. — I, budite sigurni da ću bez mnogo razmišljanja upotrebiti svoj revolver ili nož ako napravite neki pogrešan pokret.

Drhtavim rukama Lajmen je uzeo palidrvce i zapalio sveću.

Oskudna svetlost obasjala je prostoriju u kojoj se nalazilo samo ono što je najpotrebnije.

Na donjem ležaju trospratnog ležaja bio se opružio Grejem i hrkao. U njegovoj ruci nalazila se prazna boca koju je naslonio na svoje grudi.

— Sedite! — reče Šejn i pokaza revolverom jednu stolicu koja se nalazila pored stola.

Aleks Lajmen je poslušao. Njegove sitne oči gledale su Šejna. Kao da nije verovao da je visoki čovek stigao tu glavom i bradom, nego da je neki duh koji se spustio sa onog sveta.

— Kako ste saznali da se ja nalazim ovde? — prošaputao je on.

Šejn se isceri.

— Čendler je imao nešto kod sebe što njegove ubice nisu pronašle — reče on. — On je znao gde je „GALVESTON” potočio. Izgleda da je razgovarao sa Brajanom Hartfordom. Nisam znao kuda ste vi tako iznenada nestali bez traga i glasa. I, tek kada sam saznao da ste sa sobom povelili i Grejema došao sam se šta bi to moglo biti!

Lajmen podiže obrve.

— Da li je inače sve mirno u Tampiku? — upita on.

Šejn se namršti.

— Čemu to pitanje, Lajmene? Strah od Garsije, zar ne? Aleks Lajmen je prebledeo.

— Razgovarao sam sa Garsijom — nastavio je Šejn posle nekoliko trenutaka. — Doduše, još uvek me boli glava, ali preživio sam razgovor. Ako Garsija sazna da vi ovde na svoju ruku tražite papire i zlato onda će vam on svojom rukom prerezati grlo.

Prema reagovanju mršavog čoveka Šejn je video da nije bio daleko od istine.

— Šta je rekao Garsija? — upita on.

Šejn odmahnu glavom.

— Bolje bi bilo da razgovaramo o „GALVESTONU” koji leži ovde negde pored obale, Lajmene. Da li ste našli olupine?

Lajmen klimnu glavom.

— Samo sto stopa od Sandbenka, zar ne? — upita Šejn.

Lajmen odmahnu rukom

— Ne! — odvrati on. — Kako ste mogli da pomislite na nešto tako? Tamo je voda jako plitka. „GALVESTON” se nalazi oko sto jardi ispred Sandbenka. Sto fadena. Razumete li me?

Faden!

Znači to nisu stope!

Ovim je bila rešena zagonetka Čandlerove poruke. Tu je sada već sve bilo jasno.

— A zar zlato i papiri nisu sakriveni? — upita Šejn.

Aleks Lajmen pogleda ljutito Grejema, koji je hrkao.

— On je nekada bio najbolji ronilac mornarice — reče on. — Međutim, otkako je popio svoju pamet i telo mu više nije u stanju da izdrži veće napore. Ako sutra ne uspe, pustiću ga da se udavi u vodi.

Šejn se namršti.

— To nije trebalo da radite — reče on zamišljeno. — Grejem više nije sposoban da roni. Verovatno bi umro sutra ili prekosutra ako biste ga prinudili da roni.

— A šta da radim? — viknu Lajmen. — Ribari izbegavaju da rone za mene. Neće! A pogotovu kada su čuli od Grejema da se tu mogu pojaviti krvoloci iz Čapultepeka. Mi nemamo mnogo vremena. Možda se neki izdajnik već nalazi na putu za Tampiko da bi opomenuo Garsiju! Ja sam jedino zlatom uspeo da privolim ribare da nas, mene i Grejema, odvedu do olupine broda. Obećao sam svakom od njih hiljadu pezosa. To je suma za koju oni inače moraju da rade tri godine.

Šejn se osmehnuo.

— Ujutru rano krenuću i ja s vama — reče on. — Ja ću roniti. Grejem treba samo da mi daje uputstva.

Lajmenove oči se suziše. Šejn je u njima ugleđao nepoverenje.

— Ja sam prvi pronašao olupinu! — viknu on. — Ona je moje vlasništvo!

Šejn se isceri.

— Onda molim, ronite vi sami — kazao je on.

Lajmen opsova.

— Dobro, Šejne! — procedi on kroz zube. — Ali, papiri su moji! A zahtevam i udeo kod deobe zlata.

— Samo papiri — odvrati Šejn. — Ništa više. Zlato pripada Hartfordovim naslednicima. Već ste mi rekli da je zlato za Hartforda i da su vama najvažniji papiri.

— Slažem se! — promrmlja Lajmen. — Nadam se da imate dovoljno vazduha da zaronite do kapetanove kabine gde se nalazi ono što nam je potrebno. Ako sutra to ne nađemo, verovatno će sledećih dana biti kasno. Garsija nije glup. On ima uhode na sve strane. Znači, ostaje samo sutrašnji dan. Posle toga će on već saznati gde se mi nalazimo. A kada se

on pojavi ovde mi moramo da bežimo što pre kako bi izneli živu glavu.

Šejn klimnu glavom.

Ovog puta on je mislio isto što i Lajmen. Okrenuo se prema vratima. Kada je stigao do njih okrenuo se nazad

— Ovog puta igrajte poštenu igru, Lajmene — reče on. — Sledeći put ću postupiti drukčije.

Aleks Lajmen ga je posmatrao svojim tamnim očima. Bilo je očigledno da je ljut.

Šejn je imao osećanje da taj mršavi čovek po svaku cenu želi uspeh toga što su naumili. Pogotovu što je Lajmen imao neke veze sa tim tajanstvenim papirima! Ako oni dospeju u pogrešne ruke, onda će se mršavi čovek jako brzo preseliti na onaj svet.

Vrata se otvoriše i Šejn nestade u tami.

Čuo je još i to kako je Lajmen tiho opsovao.

Krenuo je dugačkim koracima prema severu.

Već iz daljine je ugledao vatru koju su bile upalile dve devojke.

Opsovao je. Kako su smele to da urade? Neko će ih sigurno приметiti.

XIV

Konji su se uznemirili na malom ostrvu gde su se nalazili u žbunju.

Šejn je u prvom momentu pomislio da im možda smeta vetar. Međutim, životinje su se nalazile u žbunju!

Ustao je.

Plamen vatre osvetlio je žbunje unaokolo.

Duvao je vetar i talasao plamen vatre.

Šejn je obrisao oči prstima. Učinilo mu se da je uvideo neku priliku koja se šunja kroz mrak. Da li je to stvarno bilo ili se njemu samo pričinilo?

Njegov mrkov je frktao.

Šejn je postao još oprezniji. Poznavao je konja tako dobro da mu je sada bilo jasno da se neko nalazi u blizini.

Sada je Šejn zagledao mnogo pažljivije kretanje grana i lišća.

Izgleda da se tu neko šunjao!

A onda ga je ugledao.

Čovek se polako i oprezno približavao mestu gde su se nalazili.

Šejn je polako krenuo napred. Hteo je da se nađe iza leđa čoveka ako bude želeo da napadne jednu od devojaka.

Da li su krvoloci iz Čapultepeke već nanjušili njihove tragove i pošli za njima? Da li je to samo jedan čovek ili ih ima više?

Šejnova ruka spustila se do pojasa.

Uskoro se u njegovoj ruci našao revolver.

Ovog puta bio je odlučio da puca. Pa, ako mora neka nekog i ubije! Rešio je da čuva devojke.

Sada se čovek jasno video na svetlosti plamena vatre.

Kolebao se da li da puca pre nego što taj čovek stigne dole u jarugu gde su se nalazile devojkje.

A onda se desilo nešto što ni u snu nije sanjao.

Čovek je uzviknuo kao da ga je kobra ujela.

Posrnuo je nazad i na Šejnovo iznenađenje izgovorio ime na obe devojkje.

Kristina se trgla.

— Tata! — viknu ona. — Otkud ti ovde?

Šejn je već bio uperio cev revolvera u čoveka.

Sada je zastao.

Brajan Hartford?

Da, to je sigurno bio on! Ali, odakle se tako iznenada pojavio ovde?

Prišao je polako mestu gde se nalazila vatra.

Zatim, iznenađenje!

Ugledao je kako devojkje ljube bradatog čoveka u otrcanom odelu.

Brajan Hartford nije bio onakav kao što ga je opisala Kristina. Njegova kosa nije bila pepeljasta nego bela kao sneg. Verovatno je osedeo posle brodoloma, a i to što mu je neko stalno za petama učinilo je svoje. Ostario je, i to je odmah moglo da se primeti na njemu.

Hartford je čučnuo pored vatre i ispružio ruke da ih zagreje. Pocepana odeća se zatresla.

— Imate li nešto za jelo? — upita on tiho, glasom koji je ličio na dahtanje iznemogle životinje.

Njih dve su pojurile kao da ih đavo nosi. Obe su htele da budu prva koja će mu nešto doneti.

Šejn je posmatrao kako njih dve brzo rade iza leđa starog čoveka. Verovatno će se uskoro znati koja mu je od njih milija i koju više voli.

Hartford je pojeo sir i hleb tako brzo kao da danima ništa nije stavio u usta. Posmatrao je svojim sivim očima obe sestre.

One su se smeškale kao da su jedna duša i jedno srce.

Međutim, Šejn je odmah primetio da one misle na zlato u brodu i da im je to važnije nego što su ponovo našle svoga oca.

Možda je trebalo da pričekaju makar sa svojim pakosnim pitanjima dok Hartford proguta zaloga.

Šejn se već bio smestio na ivici jaruge ispod jednog žbuna. Bio je toliko blizu da je mogao da čuje skoro svaku reč.

— Svi me tražite — reče Brajan Hartford promuklim glasom. — Jedni traže zlato, drugi nešto drugo!

— Šta to drugo — upita Konzuela.

Pogledao je međutim, nije odgovorio.

— Otkud vi znate da je „GALVESTON” ovde potonuo? — upita on i namršti se.

Kristina mahnu rukom.

— Saznali smo to od mister Čendlera — reče ona. — Izgleda da je on to saznao od tebe.

Brajan Hartford pređe jezikom preko usana. Verovatno nije mogao da sredi misli koje su prolazile kroz njegovu glavu.

— Vi ovde niste same — reče on iznenada. — Tamo gore u žbunju nalaze se tri konja!

— Povele smo sa sobom jednog jako dobrog revolveraša — objasni Kristina. — Bez njega ne bismo mogle da nademo ni Čendlera niti ovo mesto.

— A gde je on?

— Otišao je dole u selo — reče Konzuela. — Hteo je da sazna ko to tamo roni da bi pronašao olupine broda.

Brajan Hartford se nasmeja.

— To znam ja! — viknu on. — Taj lešinar zove se Aleks Lajmen. Njemu mogu da zahvalim što me jure kao besnog psa! On je ubio moga krmanoša!

Šejn je skoro zviznuo.

Pa to je bilo nešto novo!

Da li je Aleks Lajmen stvarno bio zaposlen u američkoj ambasadi u Meksiko Sitiju? Tako je ispričao Šejnu. Međutim, da li je to bilo tačno?

— Kako si to saznao? — upita Konzuela.

— Rekao mi je Čendler — odgovori stari čovek. — Čendler je radio za američku vladu. On je neka vrsta tajnog agenta. U Vasingtonu su ušli u trag nekoj velikoj prevari dok sam se ja nalazio na putu za Tampiko. Čendler je bio krenuo ovamo da uhvati mene i da uzme zlato. Osim toga, trebalo je da uzme jednu malu kasetu u kojoj su se nalazili neki papiri.

Radilo se o zaveri protiv generala Dijasa.

Navodno su iza toga stajale neke velike američke firme. A taj Lajmen je bio njihov predstavnik u Meksiku.

— A ko je meksički poverenik? — upita Konzuela promuklim glasom.

— Neki čovek koji se zove Garsija — odvrati Brajan Hartford. — Kažu da je glavni šef Dijasove tajne policije.

Šejn je morao da se savlada i da ostane miran u svom skloništu.

Međutim, odjednom su počeli da padaju komadi kame-nja.

A onda se oglasio Brajan Hartford.

— Pošto je stvar u Vašingtonu bila otkrivena i državni sekretar razgovarao sa predsednikom, sve firme je trebalo da se povuku. Niko nije smeo da uzme zlato koje se nalazilo na brodu. Jedinj koji su mogli rizikovati da izgube glavu bili su Aleks Lajmen i Horhe Garsija pošto su se njihove tajne nalazile u uskim kasetama pored zlata. Onaj ko se prvi domogne tih kaseti moći će da priklješti onog drugog. Zato su njih dvojica i krenuli u poteru za njim. I, da mi Čendler nije pomogao da umaknem iz Tampika ja sada više ne bi bio živ.

— Onda je zlato stvarno tvoje, tata, zar ne? — upita Kristina.

Rekla je „tvoje“, a ne „moje“ ili „naše“!

— Pripašće onome ko ga se dokopa — reče Brajan Hartford. — Niko ne može da polaže pravo na njega.

Okrenuo je glavu i zagledao se u žbunje.

Šejn je primetio strah u njegovim očima.

— Šta, u stvari, vaš revolveraš traži ovde? — upita Hartford tiho.

Šejn se povukao nazad. Ono najvažnije je već čuo.

Ipak, ponešto mu još uvek nije bilo jasno. Konzuela je za njega ostala i dalje zagonetka. Zašto je iznajmila dvojicu ubica da u Matamorosu upucaju njega i Kristinu? Zašto je dozvolila da Čendler bude ubijen? I, kako to da je ona znala gde se krije Čendler? Možda je to odao Buko Grejem? To ime mu je rekla Kristina, a ona je sve vreme dok je on otišao da traži Grejema provela u pansionu i nije mogla da se sastane sa Konzuelom.

Sedeo je još dugo i razmišljao. A zatim krenuo kroz žbunje.

Oni dole pored vatre su skočili.

— To sam ja, devojkice — doviknu on. — Šejn!

Išao je brzo. Pravio se da je iznenađen što devojkice nisu same nego se tu nalazi i jedan muškarac.

Njegova ruka naslonila se na dršku revolvera.

Prišla mu je Kristina.

— Ostavi revolver u futroli, Šejne — reče ona. — Ovaj čovek, to je naš otac Brajan Hartford.

Šejn se namršti.

— Ti si njega opisala drukčije — reče on ljutito.

Sive oči Brajana Hartforda uperile su svoj pogled prema njemu. Za trenutak su odmerili jedan drugog.

Šejn je ocenio da u tog čoveka može imati poverenje.

U stvari, nešto mu je bilo čudno. Otkud te njegove kćerke imaju tako zlu narav? Verovatno su njihove majke bile nezgodne žene. Brajan Hartford je ličio na čoveka, koji ume da naleteti na žene lošeg karaktera.

— Moje kćerke su mi pričale o vama, mister Šejne — reče Hartford. — Hvala vam što ste se brinuli o njima.

Šejn klimnu glavom.

— Da li si nešto saznao? — upita Konzuela.

Šejn podiže obrve.

— Jesam — odgovori Šejn. — Neki čovek koji se zove Aleks Lajmen pokušava da se domogne zlatnog tovara. Međutim, njegov gnjurac je velika pijanica i ja mislim da neće uspeti da dođe do kapetanove kabine.

Video je da je Brajan Hartford odahnuo.

— Ja sam se dogovorio sa Lajmenom — nastavio je Šejn. — Sutra ću s njim da se odvezem čamcem do olupine i ja ću roniti do zlata. On se odrekao svoga udela. Želi da uzme samo jednu kasetu u kojoj se nalaze neki važni papiri.

Kristinine oči su se razvedrile. Naprotiv, Konzuela je prebledela.

Šejn se pravio da ništa nije primetio.

— Taj prokleti pasji sin! — promrmlja Brajan Hartford.

— Ko? — upita Šejn mada je znao da Hartford misli na Aleksa Lajmena.

Konzuela je stala između dva čoveka.

— Mi ćemo sutra poći s tobom do olupine, Šejne! — reče ona odlučnim glasom.

On potvrdno klimnu glavom. Već je pomislio na to da devojkice ne treba da ostanu tu i dosađuju se dok on bude ronio i tražio zlato.

— Bez mene! — uzviknu Brajan Hartford. — Ja ne želim da Lajmen sazna da se ja krijem ovde.

Kristina ga je uhvatila pod ruku.

Šejnu je bilo jasno da je ona želela da ga odvrati od toga da ispriča sve.

Šejn se osmehnuo. Kad bi samo znali da je on prisluškiavao njihov razgovor?

Prišao je vatri i malo je stišao.

— Odsjaj vatre može se videti na milje — objasni on. — Pravo je čudo da se, osim vašeg oca, niko još nije pojavio.

Ovog puta je Kristina prebledela dok se Konzuela okrenula i pokušala da ostavi utisak kako mora da se pobrine o plehanim lončićima iz kojih su pili kafu.

Kakva je to samo gluma, pomisli Šejn! Pa, ona je sama podsticala tu veliku vatru!

Kada je vatra još samo pomalo tinjala Šejn je seo pored Brajana Hartforda.

Razgovarali su o buri u kojoj je potonuo „GALVESTON”.

Hartford je samog sebe prekorevao zato što je nestala njegova cela posada, a on eto ostao živ.

— Za zlato ćete moći da kupite novi brod — rekao je Šejn. Primetio je pakosne poglede obe sestre.

XV

Tri čamca su se ljuljala na vodi i Šejnu se učinilo da liče na trbuhe nekih velikih riba.

Krenuo je gore i odahnio kada se našao iznad površine vode.

Otresao je vodu iz kose.

Aleks Lajmen i devojkje nestrpljivo su čekali šta će on da kaže.

— Vrata kabine su bila zaptivena — rekao je on.

Disao je teško. Jedan ribar mu je pružio ruku.

Šejn je disao teško. Srce mu je ubrzano kucalo. Nije mislio da će mu ronjenje biti tako teško.

— Zar ne mogu da se polome? — upita Lajmen.

„Šejn klimnu glavom.

— Može — kazao je on. — Ali, meni je za to potreban alat.

Aleks Lajmen je izgleda mislio na sve! On je gurnuo u stranu pijanog Grejema, koji je trebalo da daje uputstva Šejnu. Starac je već bio ispio bocu rakije, koju mu je dao Lajmen, i nije više mogao da govori.

Gvožđe koje je Lajmen dodao Šejnu bilo je dosta teško. Bar ću lakše potonuti dole pomisli Šejn.

— Ako mogu da probijem vrata kabine onda će sve biti u redu — reče on. — Samo, biće potrebno da zaronim nekoliko puta da bih pronašao zlato.

Lajmen se namrštio. Gledao je Šejna s nepoverenjem. Kao da je znao da je Brajan Hartford Šejnu tačno opisao gde se nalazi kabina. Međutim, nije rekao ništa.

Šejn se još malo odmarao. Udisao je duboko vazduh.

Zatim je uzeo gvožđe, još jednom proverio tanko uže kojim se vezao oko struka.

Zatim je skočio u vodu.

Težina gvožđa povukla ga je dole prema ostacima potonulog broda.

„GALVESTON” se nalazio blizu obale. Potonuo je tako da su katarke bile u vodi i nije moglo da se vidi ništa što bi nekog navelo da pomisli da se tu nalaze olupine nekog broda.

Šejn je već bio otkrio put do kapetanove kabine. Držao je čvrsto šiljasto gvožđe u rukama.

Ubrzo je stigao. Bilo mu je potrebno samo nekoliko sekundi da obije vrata kabine.

Bacio je šiljasto gvožđe i uplivao u kabinu.

Odmah je ugledao četiri gvozdена sanduka.

Video je i to da oni na obe strane imaju drške.

Brzo je uspeo da oslobodi veze kojima su bili pričvršćeni.

Odrešio je kanap kojim je bio vezan za sruk, vezao za dršku jednog sanduka i vezao ga za drugi sanduk.

Došlo je vreme da ponovo izroni. Bilo mu je ponestalo daha.

Brzo je isplivao iz kabine. Zatim je izašao iz donjeg dela broda i krenuo prema površini vode.

Mahnulo je rukom.

— Vezao sam uže za jedan sanduk — obavesti ih on. — Vucite! Ima ih još tri.

Lajmen i dve devojke su povukle uže. Međutim, tek kada su im pomogli dvojica ribara sanduk se izgleda pokrenuo.

Šejn je pogledao Lajmena koji je sedeo u čamcu. Mršavi čovek bio je nakrivio glavu. U njegovim očima kao da je moglo da se pročita pitanje da li je našao male kasete.

Šejn je odmahnuo glavom. On stvarno nije imao vremena da otvori fioku pisaćeg stola u kojoj ih je Brajan Hartford držao.

Uspeli su.

Sanduk sa zlatom pojavio se na površini vode. Kristina je radosno udarila dlanom o dlan.

Sanduk se zamalo prevrnuo, dok su ga stavljali u čamac.

Šejn je znao od Brajana Hartforda da svaki sanduk teži 250 funti. U svakom je bilo 2500 zlatnih dolara.

Lajmen se izgleda nije interesovao za dolare. Njegova glava okrenula se prema Šejnu.

— Hajde, zaronite ponovo! — doviknu on — I, pre nego što se pobrinite o ostalim sanducima potražite već jednom te kasete.

Šejn ga odmeri hladnim pogledom.

— To je moja stvar, Lajmene — reče on.

Konzuela ga je gledala stisnutih očnih kapaka. Nju kao da nije interesovalo zlato toliko koliko Kristinu.

Odjednom je osetio kao da se nalazi u nekom gnezdu zmija. Lajmen nije zaslužio da se tako lako izvuče iz ove prljave igre. A polusestre? Verovao je da će one napraviti neku glupost kada se na kraju sazna ko će dobiti zlato.

Šejn je ponovo zaronio.

Ovog puta je najpre otplivao do fioke pisaćeg stola.

Srebrna kaseta se stvarno nalazila unutra.

Izvadio je napolje. Ugledao je malu bravu za koju je neko sigurno imao ključ. Verovatno Lajmen!

Našao je jedan nož za otvaranje pisama i pokušao njime da otvori kasetu. Međutim, to mu nije uspjelo.

Stavio je pored jednog sanduka i vezao uže. Zatim je požurio da stigne gore na površinu vode da bi udahnuo vazduh.

On je još uvek dahtao dok su oni izvlačili drugi sanduk. Znao je da mora prikupiti sve snage da na kraju ne bi bio sasvim isprljen da drugi moraju da ga nose.

Otvorili su prvi sanduk dok je on zaronio da veže drugi. Šejn je video zlatnike koje je Kristina držala u rukama i gledala ih.

Oči ribara su se takođe raširile. Oni su tek sada shvatili kakvo se bogatstvo krilo u utrobi olupine. Verovatno će biti zadovoljni sa udelom koji im je obećao Lajmen.

Mršavi Lajmen je čučnuo pored njega.

— Šta je sa kasetama? — upitao je on tiho.

Šejn sleže ramenima.

— Zar vi mislite da sam ja lud, Lajmene? — upita on. — Najpre ću se pobrinuti o tome da uzmemo zlato, a onda ću potražiti kasete. Ako vam je vreme dugo onda zaronite sami!

Lajmen se namršti i steže usne. Nije rekao ništa. Međutim, u očima tog mršavog čoveka je nešto sevnulo. Šejn je odmah shvatio da mora biti oprezan. Jako oprezan! Pogotovu kada se pojavi sa kasetom.

Tek kada se malo smirio zaronio je ponovo. Sada je u rukama imao dva užeta. Uspeo je da veže i poslednja dva sanduka. Kasetu je takođe privezao za sanduke.

Šejn je požurio i bio je brži nego prethodna dva puta.

Pojavio se gore i odmah krenuo prema mestu gde su se nalazile njegove stvari.

Ribari su izvukli i sanduk za koji je bila privezana kaseta iz broda.

Lajmen kriknu prodorno.

Ispustio je uže i zgrabio kasetu. Međutim, ispustio je, jer je sanduk ponovo potonuo.

Konzuela viknu na njega.

Lajmen se namršti kao zlo vreme. Okrenuo se prema njoj i ošamario je žestoko.

Za trenutak su svi u čamcu zastali kao da ih je grom pogodilo.

Kristina i tri ribara koji su još uvek držali uže, gledali su otvorenih ustiju Lajmena.

Šejn je video sjaj u Konzuelinim očima koji nije obećavao Lajmenu ništa dobro. Primetio je i to kako je gurnula ruku u svoju bluzu. Verovatno je tamo sakrila svoj mali revolver!

— Izvinite! — reče mršavi čovek.

Konzuela je držala ruku u bluzi. Otkopčalo se još jedna dugme i on je ugledao mekanu kožu njenih grudi.

Lajmen izgleda to nije primetio. On se okrenuo prema ostalima i ponovo uzeo uže u ruke i sada su zajedno izvukli san-

duk iz vode. Ovog puta nije napravio istu grešku. Zgrabio je kasetu i čvrsto je držao u svojim rukama.

Šejn je video kako su zglobovi njegovih ruku pobeleli. Toliko čvrsto je držao tu malu stvar. Tog koščatog čoveka nije više interesovao četvrti sanduk. Samo je odmahnuo rukom kada ga je Kristina pozvala da vuče uže.

Njegove oči tražile su Šejna. On je bio jedini koji je mogao da mu uzme kutiju. Ostali su želeli samo zlato.

Šejn je obukao pantalone i košulju. On nijednog trenutka nije ispuštao iz vida Lajmena. Crv sumnje stalno je tinjao u njemu. Pored njega je ležao Grejem i hrkao.

Tek kada je Šejn opasao pojas za revolvere Šejn se osmehnuo. Sada se osećao sigurnim. Jer, on je osetio da Lajmen ima neko oružje kod sebe.

— Hajde pomози nam, Šejne! — doviknu Kristina. Njeno lepo lice bilo je crveno od napora.

Šejn odmahnu glavom.

— Ne — odvrati on. — Ja sam učinio dosta.

Nije mogao da joj kaže otvoreno da mu je desna ruka potrebna da bi se branio od Lajmena u slučaju da to zatreba.

Uspeli su i bez njega.

Dve devojke i tri ribara bili su isrcpljeni kada se u čamcu našao i četvrti sanduk. Bilo im je potrebno čitavih petnaestak minuta da se oporave. Tek tada je jedan od ribara dobio uže jednom čoveku u ostala dva čamca koji je trebalo da ih vuku.

Sunce se nalazilo u zenitu. Šejnova odeća se brzo sušila.

Jedan od ribara pozvao je Lajmena. Pitao je za njihove nagrade koje im je obećao. Očigledno su bili ljuti što to zlato nije njegovo.

Konzuela ih je smirivala.

— Dobićete pezose od nas — reče ona. Pri tom nije odvajala pogled od srebrne kasete koju je držao Aleks Lajmen.

Šejn se osmehnuo.

I on bi vrlo rado želeo da sazna o čemu se piše u tim papirima.

Međutim, osetio je da Konzuela nije samo radoznala. Ona je izgleda očekivala još nešto.

XVI

Što su se više približavali obali pored koje su se nalazile kolibe ribari su bili sve uznemireniji u svojim čamcima.

I Šejnu je palo u oči da u selu vlada mir. Mora da se nešto dogodilo dok su oni bili odsutni, jer inače bi tu već bili okupljeni žene, deca i starci da pozdrave svoje najbliže rođake.

Šejn je odvezao uže čamca koje ih je vezivalo sa ostalima. Pokazao je rukom ribarima da sami vuku čamac.

U njihovim očima video je strah.

— Šta ovo sada treba da znači? — upita Aleks Lajmen.

On je bio stegao kasetu ispod leve ruke. Njegova desna ruka nestala je u džepu pantalona.

Šejn podiže obrve.

— **Mnogo pitate, Lajmene! — viknu on.**

Čamac zapara pesak.

Šejn skoči na desnu stranu iz čamca da bi ga kolibe štitele ako ih neko napadne.

Lajmen je još uvek gundao. Ni devojke nisu shvatile da se nešto dogodilo.

A onda su se pojavili prvi ljudi u tamnim odelima tamo ispred koliba.

Šejn se sagnuo. Ocenio je da ih ima više od deset.

Nije mu bilo potrebno mnogo vremena da raspozna ko su ti nitkovi. Ugledao je otmenog Meksikanca iza jedne kolibe. Znači, krvoloci iz Čapultepka su nanjušili njihove tragove i došli im u goste!

Aleks Lajmen riknu kao ranjeni bik.

Mora da je prepoznao Garsiju.

Njegova ruka se izvukla iz pantalona. U njoj se nalazio „deringer”.

Šejn se nasmejao. Sa tom igračkom Lajmen nije imao nikakve šanse protiv sačmarica i teških revolvera.

Jedan od nitkova je pucao iz sačmarice na čamce.

Olovo je pogodilo drvo i napravilo rupu u čamcu.

Ribari skočiše u vodu. Zaplivali su prema obali. Izgleda da je to ovog trenutka bilo najpametnije.

Aleks Lajmen je gacao kroz plitku vodu. Izgleda da nije koračao dobro i posrnuo je nazad.

Prasnuo je pucanje iz revolvera.

Četvorica krvoloka bili su se približili njihovom čamcu.

Šejn se sagnuo. On je bio povukao devojke iz čamca.

Samo je Grejum ostao da leži. On uopšte nije čuo pucanje.

Kristina je pokušala da se brani. Nije tako lako htela da prepusti zlato drugima.

Konzuela je gledala Lajmena koji je gazio kroz vodu. Skoro da nije ni primetila da je Šejn uhvatio za ruku. Ona je to primetila tek kada je Šejn povukao iz čamca i istrгла je svoju ruku iz njegove.

Aleks Lajmen je ponovo ustao. Uperio je svoj smešni „deringer” prema napadačima i pucao.

Oružje je ispalilo samo jedan metak.

Šejn je video kako je Lajmen pokušao da puca ponovo. Međutim, bilo je očigledno da je voda nakvasila čaure i da više nije moglo da se puca.

Krvoloci su bolje gađali.

Aleks Lajmen se odjednom trgao. Kriknuo je.

Izgleda da ga je pogodilo nekoliko zrna istovremeno.

Iz njegove ruke ispao je mali „deringer”.

Lajmen je puzio kroz pesak. Ipak, nije dospeo daleko.

Konzuela skoči.

Pre nego što je Šejn mogao da je zadrži ona je potrčala prema Lajmenu i istrгла mu kasetu ispod ruke.

Šejn se uplašio kada se ona uspravila i stala na nišan tim nitkovima.

— **Lezi! — viknu on.**

Bio mu je potreban samo jedan skok da stigne do nje. Iz njegovog revolvera poletele su tri kugle jedna za drugom.

Dvojica od četvorice nitkova ostali su da leže na zemlji. Izgleda da više nisu želeli da gutaju olovo.

Jedan od ostalih pucao je iz sačmarice.

Šejn je primetio kako je Konzuelino krhko telo posrnulo. Kaseta je poletela kroz vazduh i pala na pesak.

Šejn je pritrčao. Pre toga je uputio tri kugle dvojici napadača iz svog revolvera.

Video je kako su se bacili u stranu. Međutim, jednog je kugla pogodila u rame. Drugi, koji je pogodio Konzuelu iz sačmarice, sada je bežao glavom bez obzira.

Šejn je podigao kasetu i potrčao natrag prema Kristini.

Trojica ribara čučali su iza čamca i gledali ga razrogačenih očiju. Grejem je ponovo počeo da hrče u čamcu.

Garsijin prodoran glas odjeknuo je kejom.

Krvoloci pored ostalih čamaca su se okrenuli.

Šejn je shvatio da se sada radi o njegovom životu. Uhvatio je grubo Kristinu koja je htela da se vrati natrag do svog zlata i povukao je za sobom.

— Ako budeš mrtva to zlato ti ničemu neće koristiti! — rekao je on ostrim glasom.

Izgleda da je ona najzad shvatila. Ipak, Šejn će morati mnogo više da je urazumi!

Iza njih su prasnuli pucnji.

Šejn je čuo kako kugle zvižde. Neke su se zarile u pesak pored njih.

Zatim su odjeknule potmule eksplozije.

To su krvoloci pucali iz sačmarica. Međutim, razdaljina je bila tako velika da olovo nije moglo biti opasno za Šejna i Kristinu.

Stigli su nepovređeni do žbunja koje se nalazio pored obale. Šejn se probijao kroz njega kao neki rogati bik i vukao Kristinu za sobom.

Devojka je jecala. Izgleda da je tek sada shvatila šta se dogodilo. Možda je još uvek pred njom lebдела slika kako je ubijena njena polusestra.

Šejn je žurio. Hteo je što pre da stignu do proplanka u žbunju gde su se nalazili njihovi konji. Sada se pokazalo da su dobro uradili što su ujutru došli u selo peške. Doduše, devojke su se tada bunile, ali je Šejn znao da bi uhode krvoloka sigurno odmah primetili jahače.

Nadao se da nisu otkrili njihove konje.

Kristina je bila iscrpljena. Poslednjih pola milje Šejn je morao da je nosi.

Na svu sreću predeo je bio nepregledan. Međutim, prema onome što se povremeno čulo moglo se zaključiti da krvoloci nisu odustali od potrage.

Šejn je odahnuo kada je na proplanku ugledao konje. On je položio Kristinu na zemlju, presekao nožem užad kojima su bili vezani konji i namestio sedla.

Zatim je namestio Kristinu u sedlo i proćrmao je jako da bi se osvestila.

Uzjahao je i poterao konje.

Čuo je viku za sobom.

Izvadio je „vinčesterku” iz sedla i iscerio se.

Oni još uvek nisu dobili igru.
Sve dok je Šejn živ, Garsija, krvolok iz Čapultepeka, moraće da se pobrine o tome kako će da ostane živ čovek!

XVII

Kristina je plakala.

Šejn je prebacio svoju levu ruku preko njenog ramena da bi je umirio. Ono što se dogodilo jako je uticalo na nju.

Bežali su od krvoloka sve dok nije pao mrak

Šejn je primetio da su im ti nitkovi za petama. Bila su samo trojica. Međutim, zbog Kristine nije hteo da se upusti u borbu.

On je stalno mislio na Konzuelu. Zašto je ona toliko želela da se dokopa kasete i zatim se isprсила ispred tih nitkova kao da se ne boji da će biti ubijena?

Izgleda da je svoju zabludu platila glavom!

Kristini je bilo potrebno dosta vremena da se smiri. Odjednom joj zlato više nije bilo tako važno.

— Gde bi mogao da se nalazi tata? — upita ona.

To je želeo da sazna i Šejn!

Brajan Hartford ih je ujutru pratio skoro do samog sela. Međutim, nije izašao pred Lajmena nego je ostao u žbunju. Proteklih noći Brajan Hartford se tajno snabdevao u selu namirnicama.

Najvažnije mu je bilo da se čuva Garsijinih ljudi.

Grejem se verovatno nalazio zarobljen. Garsija je prigrabio zlato sa „GALVESTONA”. Međutim, nedostajalo mu je ono najvažnije, kasete sa papirima. Ako ona dospe u pogrešne ruke, ode njemu glava.

Kristina je naslonila svoju glavu na njegove grudi. Sada je disala mirnije. Primetio je da je zaspala.

Oprezno je stavio pored sebe. Legao je pored nje.

Nekoliko sati spavanja sigurno će im prijati. Bio je siguran da će se oko ponoći ponovo probuditi.

Osetio je vrela dah Kristine, privukao je sebi i uskoro je i on zaspao.

XVIII

Iznad vode se pojavila crvenkasta glava sunca.

Šejn i Kristina pogledali su dole prema kolibama. Znali su da ih Garsija čeka. Krvolok iz Čapultepeka je svakako čuo pucnje u noći.

Pucao je Šejn iz svog revolvera, kada su ga iznenadila trojica Garsijinih momaka. Sada oni leže oko dve milje odavde i leče rane. Šejn je bio siguran da se oni neće usuditi da krenu u poteru za njim. Verovatno su mislili da će tog visokog Amerikanca upucati njihovi drugovi.

Šejn je hteo sam da side dole u selo. Međutim, Kristina nije htela da ostane sama i, zbog ranjenih ubica njemu nije preostalo ništa drugo nego da je povede sa sobom.

U selu je bilo tiho.

Šejn je potražio put na kome neće moći da ga čuju Garsijine ubice.

On je pazio na to da ne krckaju grančice ispod njegovih nogu, jer bi nitkovi čuli da se on približava.

Odjednom ga je Kristina povukla za ruku.

On se okrenuo.

Ugledao je onesvećenog Brajana Hartforda. Bili su ga vezali za neki drveni krst i na njegovoj odeći jasno se videlo da je pre toga bio udaran bičem.

Šejn je stegao usne.

— To nije trebalo da uradiš, Garsija! — promrmlja on.

Jer, šta bi Hartford mogao da ispriča što Šejn nije znao? Verovatno je Garsija hteo da ga uceni životom Hartforda da bi dobio kasetu.

Gledao je tu srebrnu stvar koju je nosio sa sobom. Dosad nije pokušao da je otvori, međutim, sada je izvadio svoj nož.

Nije išlo. Opsovao je.

Okrenuo se prema Kristini koja je kao omađijana gledala svog onesvećenog oca.

— Imaš li neku iglu za kosu, ili nešto slično? — upitao je Šejn tihim glasom.

Pogledala ga je kao da ne razume šta je pitac.

Zatim je izvadila iglu iz futrole koja se nalazila na njenom pojasu.

Šejnu je bilo potrebno nekoliko minuta dok je savio iglu da bi od nje nastala kuka.

Zavukao je vrh u bravu.

Ubrzo je poklopac kasete odskočio.

Šejn je izvadio papire i pregledao ih letimično.

Da, to je sasvim dovoljno za smrtnu presudu Garsiji. U pojedinostima je bilo navedeno kako i trebalo da se odvija puč čiji vođa je trebalo da bude Garsija. Međutim, pojavljivala su se samo imena Garsije i Lajmena. Glavni vođe su se držali u pozadini. Samo se moglo naslutiti ko je dao novac.

Šejn je stavio papire ispod košulje i zatvorio kasetu ponovo.

— Moramo nešto preduzeti! — rekla je Kristina tužnim glasom. — Oni će ga ubiti.

Šejn klimnu glavom.

— Razмениćemo njega i zlato za ovu kasetu — reče on ljutito.

Kristina je gledala srebrnu kasetu u Šejnovim rukama. Pošto je sve vreme gledala dole u svog oca nije primetila da je on stavio papire ispod košulje.

— Kako ćeš to učiniti? — upita ona. — Ti si sam, a Garsija ima više od deset ljudi.

Šejn se isceri.

— Neki od njih više ne mogu da hodaju — reče on. Kucnuo je prstom kasetu. — A ovo ovde je Garsiji važnije od sveg zlata na svetu.

— Međutim, Garsija neće dozvoliti da umaknemo. Šejne — prošaputa ona. — Poubijaće nas sve!

— Možda će to pokušati, Kristina — odvrati Šejn. — Međutim, on će rizikovati mnogo ako želi da ima kasetu.

— Garsija! — viknuo je Šejn sa brega. Držao je „vinčesterku” u rukama. Revolver je dao Kristini koja je čučala pored njega.

Sunce je sada bilo već izašlo i pomalo ga je zasenjivalo. Morao je da suzi oči da bi raspoznavao ljude koji su se pojavili između kuća.

Jedan od njih je bio Garsija.

Stali su ispred krsta na kome je bio privezan Brajan Hartford.

Kristinin otac bio je ponovo pri svesti i oni su čuli njegov slabi glas. Tražio je vode. Međutim, niko nije mario za njega.

— Sidi dole, gringol — doviknu Garsija. — Ili Hartford neće preživeti ovaj dan.

Kristina se uplašila i zadrhtala je. Šejn je uhvatio za ruku.

— Budi mirna! — viknu on. — Ukoliko dozvolimo da nas provocira, gotovi smo i u tom slučaju niko više na svetu ne može da pomogne tvom ocu.

— Šta je, Šejne? — viknuo je Garsija.

— Ja imam kasetu, Garsija! — odvrati Šejn. — Poznato mi je da u papirima stoji nešto što te može koštati glave. I ja ti se kunem da će Nijas videti ove papire ako ne pustiš Brajana Hartforda!

Garsija se nasmejao.

— A šta onda ako ja sada pođem u poteru za tobom, prekeleti pasji sine! — viknu on. — Ti možeš negde sakriti kasetu, ali ako te ja ubijem i upucam Hartfordovu kćerku, niko neće znati gde se kasetu nalazi. A to je meni dovoljno.

— Mnogi su već pokušali da me ubiju! — odvrati Šejn. — Na primer, trojica tvojih ubica noćas! Možda si čuo pucnje. Oni sada leže negde u žbunju sa olovom u telu. Drugu trojicu sam ranio na obali. Koliko još imaš ljudi? Ili si spreman na razmenu?

Garsija je čutao izvesno vreme.

Šejn je video kako je on pokazao bradom prema njemu.

Ljudi pored njega su krenuli napred. Neki su nestali iza kuća.

Šejn ljutito zgrabi svoju „vinčesterku”. Opsovao je krvoloka koji je stavio na kocku živote svojih ljudi. Za trenutak je pomislio na to da li je rastojanje do Garsije bilo dovoljno da mu zabije kuglu u glavu. Međutim, odustao je od toga. Čak i ako je taj krvolok bio odgovoran za smrt hiljade ljudi Šejn nije hteo tako jednostavno da ga upuca.

Nišanio je dugo.

Nije želeo da nekog ubije. Međutim, morao je da spreči Garsijine ljude da se približe žbunju gore na bregu. Od toga je zavisio njegov i Kristinin život. A u opasnosti je bio Brajan Hartford, a možda i Grejem ako ga Garsija nije već ubio.

Pucao je. Kugla je flijuknula blizu glave jednog od nitkova koji su pokušali da prodru do brega gde su se nalazili Šejn i Kristina.

Čovek se nije nimalo uznemirio. Bilo je očigledno da je smatrao da gringo iz žbunja nije dobar strelac.

Šejn steže zube. Njegov sledeći metak naučio je pameti nitkova. On je kriknuo i pao. Raširenim očima gledac je on u svoju ključnjaču iz koje je curila krv. Pao je u stranu.

Šejn nije znao koliko teško je ranio troncicu krvoloka na obali. Dvojica od njih sigurno nisu u stanju da učestvuju u ovoj borbi. Znači, sa onim čovekom tamo dole na cbronku njih šestorica su bili isključeni iz stroja. Garsiji su ostala još petorica.

Pojavile su se senke iza kolibe. Nitkovi su pokušali da koriste zaklone i da stignu na breg.

Šejn je doviknuo Kristini da legne i pripije se uz tlo. Nije obraćao pažnju na to da li će on sam biti pogođen.

Samo sekundu kasnije prasnua je oucanj. Olcvo se zabilo u žbunje baš na onom mestu gde je on ležao.

Jedan čovek pojurio je natrag prema kolibama. Njegova desna ruka je visila. Šejn je ugledao njegovu sačmaricu u pesku.

Jednom drugom nitkovu zamalo nije uspelo da prodre u žbunje. Šejn ga je pogodio kada je čovek skočio da se skloni u zaklon.

Čovek se okrenuo, a zatim je pao i ostao nepokretan na zemlji.

Šejn se baci u stranu. Međutim, ovog puta niko nije pucao.

Začuo se Garsijin prodoran glas. Vikao je na svoje ljude.

Šejn je video jednog krvoloka kako trči preko trga na kome se nalazio Brajan Hartford.

Prasnu pucanj. Krvolok posrnu i pade.

Iza jedne kolibe pojavio se Garsija. Cev njegovog revolve-
vera se još uvek pušila.

— Tako će biti sa svakim izdajnikom! — viknu on.

Šejn se isceri.

Znači, Garsija je najzad primetio da je okrenuo pogrešan list. Sada je uvideo da mora ceniti visokog Amerikanca i da se neće tako lako domoći kasete.

— Šta je bilo, Garsija? — doviknu Šejn. — Zar nemaš više ljudi koji su spremni da umru za tebe?

Garsija je u nekoliko koraka stigao do Brajana Hartforda i naslonio mu cev svoga revolve-
vera na slepoočnicu.

— Ubiću ga ako do tri ne bude kasete ovde dole kod mojih nogu! — viknu krvolok iz Meksika.

Kristina ponovo kriknu. Ustala je brzo.

Šejn je morao da skoči na nju i da je obori na zemlju.

— Pusti me! — viknu ona. — Ja mu moram pomoći!

— Smiri se — reče Šejn. — On neće ubiti tvoga oca, jer je to jedini njegov adut koji ima u svojim rukama. Ne boj se, Kristina, i imaj poverenja u mene. Mislim da će Garsija uskoro da omekša.

Ona je klimnula glavom.

— Jedan! — riknu Garsija.

Šejn se isceri.

— Nemoj se mučiti, Garsija! — doviknu on. — Ti možeš dobiti kasetu samo za jednog živog Brajana Hartforda. Dakle, nemoj izigravati tu nekog strašnog čoveka.

Garsija je uvukao glavu.

Šejn je video da on procenjuje svoje šanse. Verovatno je pomislio na to da može da pođe u lov na Amerikance tek onda kada se domogne kasete.

— Slažem se, gringo! — doviknu on. — Dođi dole sa kasetom i onda možeš da oslobodiš Hartforda.

Šejn se nasmejao.

— Neće to biti tako jednostavno, Garsija! — doviknu on. — Osim toga, ne treba da zaboravimo zlato! Ono pripada onome ko ga je našao, a to sam ja.

Garsija opsova.

— Slažem se, gringo! — doviknu on.

Garsija se namrštio. Morao je priznati da je visoki gringo bio namazan svim bojama i da je jako teško prevariti ga.

Šejn je prebrojao konje koji su se nalazili pored koliba. Garsija je došao u Atahuilpu sa jedanaest ljudi. Tu su još bili Lajmen i Grejem.

Znači, ima ih još dosta!

— Dovucite sanduke sa zlatnim dolarima tamo na trg! — doviknu Šejn. — A onda hoću da vidim jedanaest konja u čije bisage ćete pretovariti novac.

Prošlo je nekoliko trenutaka. Garsija je razmišljao o Šejnovom predlogu. Lice krvoloka iz Meksika bilo je crveno od besa.

Nekoliko ribara dovukli su četiri sanduka sa zlatom. Zatim su doveli konje.

Šejn je gledao kako se zlato pretovaruje u bisage.

Pomislio je na to da bi ti ribari mogli da uzmu krišom koji zlatnik kao svoj udeo u svemu ovome. Jer on kasnije verovatno neće imati vremena da ih isplati.

Garsija je na kraju izvrnuo sanduke tako da je Šejn mogao da se uveri da su prazni.

— A sada donesi kasetu! — viknu Garsija.

Šejn se za to vreme potajno bio spustio niže niz obronak. Kristina više nije bila pored njega. On je poslao da ode do mesta gde se iza žbunja nalazilo šest konja. Ona je trebala da uzjaše i potera ih prema jugu i da tamo negde čeka Šejna i njenog oca.

Šejn je ugledao jednog nitkova kako se sagnuo iza jedne kolibe i vrebao.

Opalio je metak koji je podigao prašinu ispred njegovih nogu i ubica se ukoči kao da ga je grom pogodio.

— Vidiš, ja imam sve pod kontrolom! — doviknu Šejn. — Garsija, nemoj praviti gluposti!

Izašao je daleko napolje i bacio srebrnu kasetu niz obronak.

Sunčevi zraci odbili su se od nje. Zatim se zaustavila u pesku negde na oko četrdeset jardi ispred prve kolibe.

Jedan od ubica potrčao je prema njoj. Međutim, stao je kada se čuo pucanj. Olovo je probušilo njegov šesir.

Šejn je ponovo repetirao „vinčesterku” i ljudi pored koliba čuli su škljocanje.

— Sada odvežite Hartforda! — doviknu Šejn.

Garsija je bio ljut kao ris. Gledao je ukočeno u kasetu koja mu se nalazila tu ispred nosa. Nešto je rekao i jedan od njegovih ljudi je prišao krstu i presekao veze Brajana Hartforda.

Šejn je opsovao kada je video kako izgleda taj čovek. Pokušavao je da se održi na nogama, ali nije uspeo. Počeo je da puzi.

Šejn je stegao usne. Video je iz svog skloništa kako se Garsija smeje.

Odjednom se setio Grejema. Da li je taj čovek živ?

— Zaboravio sam Grejema, Garsija! — doviknu on. — Dovedi tog starca ovamo! Hoću da ga odvedem pre nego što mu staviš uže oko vrata.

Uskoro je čuo kako Grejem viče. Tražio je rakiju.

Starac se pojavio iza jedne kolibe. Izgleda da nije shvatio šta se tu dešava. A zatim je poznao Garsiju. Prebledео je. Noge su mu otkazale poslušnost. Klekao je kao da moli za milost pre nego što ga ubiju.

— Buko! — viknu Šejn. — Ustani i pomози Hartfordu da se popne na konja.

Morao je da vikne još nekoliko puta pre nego što je starac shvatio ko to govori i šta želi.

A onda mu je Hartford šapnuo nešto i Grejem je pomogao iscrpljenom čoveku da ustane. Posrtali su prema konjima i Grejem je jedva uspeo da pomogne Hartfordu da se namesti u sedlu. Onda je i Grejem uzjahao.

Konje ovamo! — grmnu Šejn.

On je bio stavio svoj šešir na cev „vinčesterke”, i mahao njime iz žbunja.

Buko Grejem je najzad shvatio. Uhvatio je uzde ostalih konja i nekako je uspeo da ih dovede do žbunja.

Šejn je video koliko se stari čovek namučio sa konjima i više nije mogao da izdrži. Prošao je kroz žbunje i potrčao mu u susret.

Začu se Garsijin glas.

Njegovi ljudi su legli na zemlju i počeli da pucaju.

Šejn je stajao ispred njih pognut, ali bez zaklona. U rukama mu se nalazila „vinčesterka” koja je bljuvala vatru i đavolski opasno sipala olovo.

Nije primetio da ii je pogodio nekog od nitkova, međutim, čuo je krike. Neki od njih su pobegli iza koliba. Jedan konj je zavrištao i pao.

Šejn je ugledao pognutog Garsiju koji je trčao prema kaseti. Znao je da je krajnje vreme da se izgube odavde. Ako Garsija bude našao kod Lajmena ključ od kasete i video da je ona prazna onda će ovde nastati pravi pakao. Ti nitkovi će prevrnuti nebo i zemlju da pronađu Šejna i Hartforda.

Šejn je skočio na leđa jednog konja. Uzeo je uzde iz ruku Grejema.

— Napred! — viknu on. — Bežimo iz ovog osinjeg gnezda!

Njegov konj je poleteo napred tako naglo da je ispustio uzde tri ostale životinje. Ali, kada se okrenuo nazad video je da su konji krenuli za njima.

Začuli su se pucnji. Međutim, olovo nije moglo da dostigne ni konje ni jahače.

Posle desetak minuta pred njima se pojavila Kristina sa šest konja. U njenim očima videle su se suze olakšanja, kada je ugledala svoga oca živog.

Šejn opsova kada je video da je ona skočila iz sedla i pritrčala svom ocu.

— Moramo da bežimo! — viknu on. — Možemo biti sigurni tek kada se nademo na palubi nekog broda izvan Meksika.

Prebledela je.

Shvatila je šta je Šejn hteo da kaže i uzjahala. Poterala je konja pored onoga na kome je jahao njen otac.

Šejn se premestio na svog mrkova i povezac uzde tovarnih konja. Zatim su krenuli dalje.

Buko Grejem je tražio rakiju, međutim, Šejn nije mogao da ga posluži, jer je jednostavno nije imao.

— Možeš valjda jedan dan da izdržiš bez te patoke — rekao je on. Ili pak više voliš da hrčeš u paklu? Siguran sam da tamo ne bi dobio da popiješ ni kap viskija.

XX

— Tata ne može dalje! — doviknu Kristina Šejnu.

Šejn se okrete nazad.

— Sto mu gromova, ja ne znam da li se u selu nalazi još koji konj ili ne! — reče on. — Svaka minuta može odlučivati o našem životu! Ako u Tampiku ne uhvatimo neki brod i budemo morali da čekamo onda će to za nas biti kasno.

Brajan Hartford je kliznuo iz sedla.

Kristina je kriknula. Međutim, njen otac nije pao nego je ostao na nogama. Držao se čvrsto za sedlo svoga konja.

Šejn je po očima tog čoveka video da je on za vreme jahanja prikupio novu snagu. To što je sevalo u njegovim očima nikako nije mogla biti groznica nego mržnja.

— Hartforde! — viknu Šejn. — Mi moramo dalje! U Tampiku Garsija može da nam natovari na vrat hiljadu ljudi. Moramo iskoristiti našu prednost.

— Nemoj vikati! — viknu Kristina besno. — Zar ne vidiš da je on sasvim iscrpljen?

Ne, Brajan Hartford nije bio sasvim iscrpljen. Šejn je osetio da to može biti nešto drugo što ga je nateralo da iskoči iz sedla. Okrenuo je glavu i zagledao njegovu kćerku.

Hartford odmahnu rukom.

— Nastavi da jašeš dalje, Kristina — reče on kreštavim glasom. — Ja ću sačekati ovde Garsiju da ga ubijem!

Gledali su ga kao da je izgubio razum.

Kristina se trгла.

— Tata! — viknu ona uplašeno.

— Vi ste ljudi! — viknu Šejn. — Budite zadovoljni što ste još uvek živ čovek, Hartforde. Tih nekoliko udaraca bičem brzo ćete zaboraviti.

Brajan Hartford odmahnu glavom.

— Nisu to samo udarci biča — prošaputa on. — Hoću da ubijem tu svinju zbog onoga što je uradio Konzueli!

Šejn i Kristina pogledaše jedno drugo.

— Konzuela? — upita Kristina tiho.

— Da! — viknu Hartford. — Taj nitkov me je uvredio do dna duše. Rekao je: „Ta ćurka nije ništa drugo ni zaslužila. U Matamorosu nije uspela da nađe prave ljude koji će srediti Šejna, a i kod Čendlera je pogrešila. I, napravila je grešku kada je naredila da ga ubiju.“ Smejao se mojoj maloj Konzueli i kazao je da se ionako već zasitio njene ljubavi.

Drhtao je celim telom kada je pokazao rukom prema severu gde se nalazio Garsija sa svojim nitkovima.

Šejnu je tek sada sve bilo jasno.

Shvatio je zašto je Konzuela naredila da njega i Kristinu ubiju u Matamorosu. Znači, taj napad je bio uperen protiv njega, Šejna?

U Tampiku je Garsija naterao da uhvati Čendlera kako bi od njega saznali gde se nalazi njen otac Hartford. Međutim, Čendler je nešto posumnjao i ništa joj nije rekao.

Šejn je pomislio na to kada je skrenuo u ulicu Santa Ane i ugledao dva čoveka ispred ružičaste kuće. Verovatno je Konzuela već ranije bila izašla iz kuće pošto je naredila svojim ubicama da Čendlera pošalju na onaj svet.

Okrenuo se prema Hartfordu.

— Garsija će završiti sa omčom oko vrata ili će mu garota prekratiti muke — rekao je on. — Kaseta koju sam ostavio je prazna. Papiri su kod mene. Postaraću se da dođu u prave ruke. Garsija već može sebe smatrati mrtvim čovekom.

Brajan Hartford odmahnu glavom.

— Ostajem! — reče on odlučnim glasom. — Hoću da ga zadavim svojim sopstvenim rukama!

Šejn je mahnuo pesnicom. Pogodio je bradu iscrpjenog čoveka.

Hartford se onesvestio.

Šejn ga je podigao i odneo ga do njegovog konja. Stavio ga je u sedlo i vezao ga lasom.

Kristina je sve gledala bez reči. Zatim je klimnula glavom i uzjahala.

Šejn je krenuo prema svom mrkovu kada se oglasio Grijem.

— Ipak, tamo dole pored kuće ostao je još jedan konj. Šejn se okrenuo nazad.

Ugledao je oblak prašine koji se dizao prema nebu. Odmah je prišao mrkovu i izvadio „vinčesterku“ iz sedla.

— Jašite dalje! — doviknu on Kristini. — Etko, ti ćeš pravi hvatiti uzde ostalih konja.

Stari čovek je opsovao, ali je ipak povukao konje za sobom. Kristina je ostala pored svoga oca.

Krvolok iz Kapultepeka je suviše kasno shvatio da je napravio grešku. Približio se ostalim jahačima.

Šejn nije oklevao. Pogodio je njegovog konja koji se u trku prevrnuo i izbacio svog jahača iz sedla.

Šejn pritrčea Garsiji koji je brzo ustao. Krvolok iz Čatapulteka potegao je revolver.

Jedna kugla iz Šejnove „vinčesterke” pogodila ga je u rame.

Posrnuo je i pao. Hteo je ponovo da uperi revolver u visokog Amerikanca, ali je već bilo kasno.

Šejn je već bio pored njega i izbio mu revolver iz ruke.

Nekoliko koraka i Šejn se ponovo našao pored Garsijinog konja. Zatim se sagnuo i otvorio bisage.

Nije se prevario. Srebrna kaseta nalazila se u njima.

Iscerio se. Uzeo je i prišao Garsiji. Prema izrazu lica Garsije moglo se videti da Lajmen nije imao ključ kod sebe. Znači Garsija nije znao da je kaseta prazna.

Meksikanac je bio bleđ kao krpa.

— Nije trebalo da nas progoniš, Garsija! — viknu Šejn ljutito. — Sada ćeš ponovo izgubiti svoju kasetu.

— Idi do đavola, prokleti gringo! — viknu Garsija koji sada više nije izgledao tako otmenc kao ranije.

— Posle tebe, koljaču! — odvrati Šejn i isceri se. Ja ću se već nekako snaći da ovu kasetu doturim u ruke senjora Dijasa.

Iz Garsijinih tamnih očiju sevnulo je stotinu munja.

— Daj mi tu kasetu, gringo! — huknu on. — Ja ću ti u naknadu za to pokloniti život!

Šejn se nasmejao.

— Ti više nemaš šanse da bilo šta učiniš za mene, Garsija! — odvrati on ljutito.

Garsija podiže ruku.

— Daću ti prolazni pasoš, tebi i Hartfordovima — reče on ozbiljnim glasom. — Luka Tampiko je u ovo vreme zatvorena za Amerikance. Bez pasoša koji ja potpisujem niko ne može napustiti ovu zemlju.

Šejnove oči su se suzile. Ako je to tačno onda se oni nalaze u gadnom sosu.

Klimnuo je glavom.

— U redu, Garsija — rekao je on otegnutim glasom. — Menjaćemo se. Daću kasetu za taj prelazni pasoš. Naravno, te pasoše treba da dobiju i Kristina, Brajan Hartford i Buko Grejem.

Krvolok iz Čapultepeka izvadio je gomilu dokumenata i jedan pečat.

Zapisao je imena koje je Šejn naveo i potpisao.

Šejn je protrljao čelo.

Garsija mu je pružio papire.

Šejn prihvati papire i pruži Garsiji kasetu.

Iscerio se i vinuo se u sedlo svoga mrkova.

Za trenutak je pomislio da Garsiji kaže da je kaseta prazna. Međutim, predomislio se.

Okrenuo je konja na drugu stranu i odjahao.

Posle izvesnog vremena se okrenuo. Ugledao je Garsiju kako čvrsto drži kasetu u rukama.

Šejn je gledao u niski tavan.

Uska prostorija bila je ispunjena mirisom koji se širio od Kristininog toplog tela.

Bilo je toplo i devojka je bila skinula čaršav sa sebe.

Dok je disala njene krupne grudi su se kretale gore-dole.

A njena koža je bila oznojena od napora.

Šejn se osmehnuo.

Sve u svemu bio je zadovoljan.

Papiri su već bili krenuli u Meksiko Siti.

Bili su upućeni predsedniku Meksika i Šejn se nadao da će oni do njega i stići i da će krvolok iz Čatapulteka jednom već dolijati. Treba već jednom da krene u pakao gde mu je i mesto.

Zlato je bilo ostavljeno u magacinima broda na kome su se nalazili. Bilo je isto tako dobro čuvano.

Nisu imali vremena da prebroje zlatnike, ali je sigurno da je dosta njih nedostajalo.

Šejn se nadao da je većina tih žutih komadića završila u džepovima ribara.

Bolje to nego da ih zgrabe prljave ruke Garsijinih ubica.

Kristina se pokrenula pored njega.

Okrenuo se prema njoj i njegova gruba ruka prešla je preko njene nežne kože.

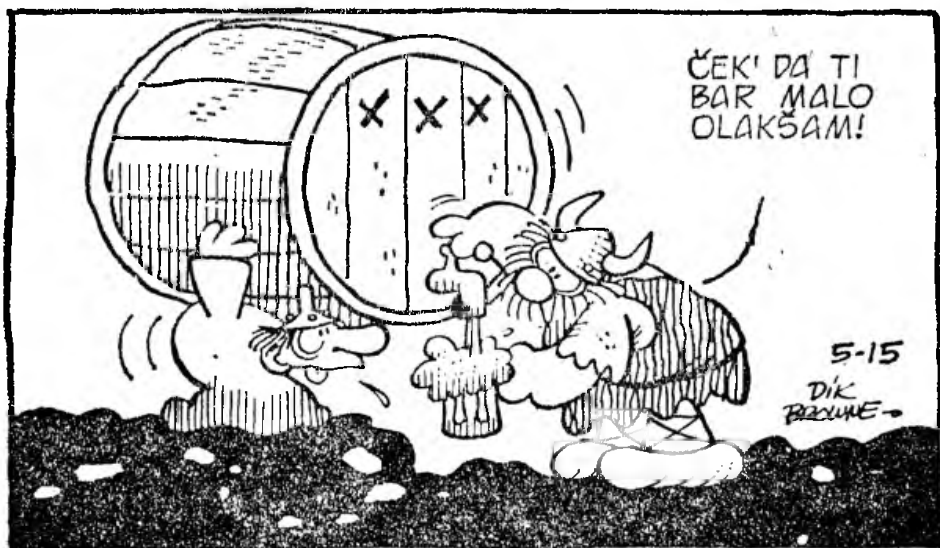
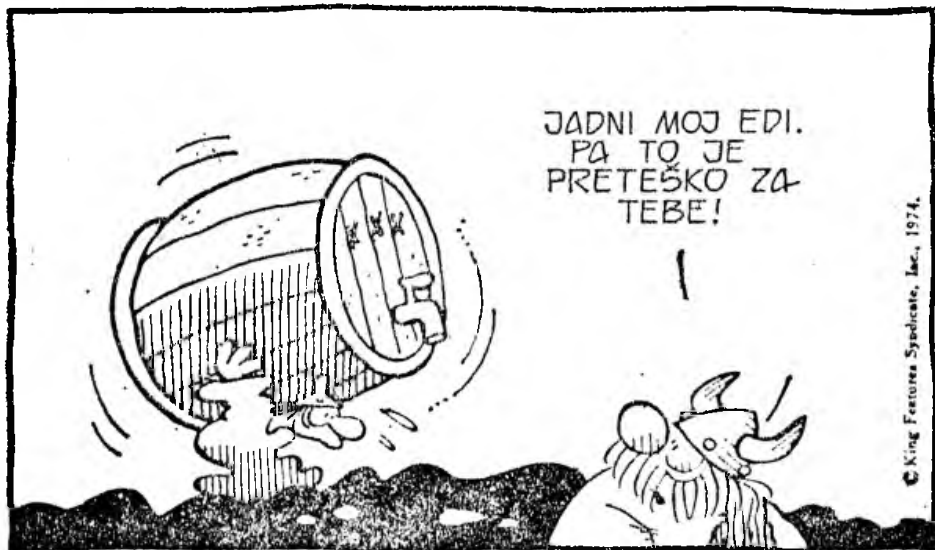
Pripila se uz njega. Kao da još nije spavala.

— Nikad ti nije dosta, visoki čoveče — prošaputa ona sa-njivo. — A i ja to volim.

K R A J

HOGAR STRAŠNI

by
DICK BROWNE

ZA VAŠ ODMOR I ZABAVU

WESTERN ROMANI

SVAKOG 3. U MESECU
VAJAT ERP

SVAKOG 16. U MESECU
SEJN

SVAKOG 7. U MESECU
DOK HOLIDEJ

